

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2001 ΕΤΟΣ 51ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 910 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

Ὁ Καθαγιασμός τοῦ Ἁγίου Μύρου

Μ. Πέμπτη 2001 - Ἱερός Ναός Ἁγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας.

‘Ο Καθαγιασμός τοῦ Ἀγίου Μύρου

Τὴν παρελθοῦσα Μεγάλην Πέμπτην 30ὴν Μαρτίου 2001 (Ο.Ε.) ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προέβη εἰς καθαγιασμόν ἁγ. Μύρου.

Ἡ ὅλη διαδικασία ἤρχισεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων μέ τὴν προχέειρσιν τῶν μυρεψῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χρυσόστομου. Ἡ ἔψησις (βρασμός) τοῦ ἐλαίου μετ’ οἴνου καὶ ἀρωματικῶν οὐσιῶν ὠλοκληρώθη εἰς τρεῖς φάσεις κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας, Μ. Δευτέραν, Μ. Τρίτην καὶ Μ. Τετάρτην, παρουσίᾳ Ἀρχιερέως.

Ἀποκορύφωμα τοῦ γεγονότος ἦτο ἡ τελετὴ τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἀγ. Μύρου ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τήν Μ. Πέμπτην.

Ἐν συνεχείᾳ παρατίθεται ἡ ἀναγγέλουσα τὸ γεγονός ἐγκύκλιος τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου καὶ σχετικαὶ φωτογραφίαι.

ΑΘΗΝΑΙ 13 Μαρτίου 2001

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 21

Πρὸς

Τοὺς Πανοσιωτάτους καὶ Αἰδεσιμωτάτους ἐφημερίους καὶ τὰ ἐκκλησιάσματα τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ’ ἡμῶν δέ εὐχή καὶ εὐλογία.

Μετά χαρᾶς ἀναγγέλλομεν ὑμῖν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε τὸν καθαγιασμόν ἁγίου Μύρου διὰ τὰς χρεῖας τῆς Ἐκκλησίας μας, γεγονός ἱστορικόν εἰς τὰ χρονικά τοῦ πολυετοῦς ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἡ μέχρι τοῦδε χρῆσις τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶχεν ἐξοικονομηθῇ ἐκ διαφόρων προελεύσεων, ἦτοι: Ἐκ πολὺ παλαιοῦ πρό τοῦ ἔτους 1924, καθ’ ὃ ἐφηρμόσθη τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἐπίσης ἐκ τῆς Ρωσικῆς ἐν διασπορᾷ Συνόδου καὶ ἐκ τοῦ εὐλογηθέντος Συνοδικῶς ὑπὸ τῶν μακαριστῶν Ἀρχιερέων Καλλίστου καὶ Ἀντωνίου.

Ἦδη, ἀπεφασίσθη ὁ καθαγιασμός νέου ἁγίου Μύρου ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας.

Ὡς γνωστόν, τὸ Ἅγιον Μύρον εἶναι στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ θείου βαπτίσματος, διὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν ἱερῶν ναῶν, διὰ τὸ χρίσμα τῶν ἐξ ἀρνήσεως ἢ αἰρέσεων προσερχομένων εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κ.ἄ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΑΪΩΝ ΠΡΩΉ: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος προχειρίζει τοὺς Μυρεψοὺς.

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ:
*Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ
 Σαλαμίνος κ. Γερόντιος
 ραίνει διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ
 τὰ ὑλικά καὶ τὰ σκεύη
 τὰ ὁποῖα
 θά χρησιμοποιηθοῦν.*

Τό ἅγιον Μύρον ἀντικατέστησε τήν μετά τό βάπτισμα ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐπὶ τῶν βαπτιζομένων, διότι πληθυνόντων τῶν χριστιανῶν καὶ εἰς μεμακρυσμένα σημεῖα εὗρισκομένων δέν ἦτο ἐφικτή ἡ παρουσία τῶν Ἀγίων Ἀποστό-

λων. Οὕτω ἡὺλογεῖτο ὑπ' αὐτῶν τό κατ' ἀρχάς καὶ διενέμετο πανταχοῦ.

Διαδοχικῶς ἀνέλαβον οἱ Ἐπίσκοποι τόν καθαγιασμόν καὶ τελικῶς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι.

Ὡς ἐλέχθη, εἶναι σημαντικόν γεγονός διὰ τήν Ἐκκλησίαν μας καὶ θά διαμείνει ὡς τοιοῦτον εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Προκύπτει ὅθεν ἡ ὑποχρέωσις ὅπως ἅπαντες, κληρὸς καὶ λαός συνδράμετε εἰς τήν ἀρτιοτέραν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐπιτυχίαν του διὰ τήν προβολήν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τήν εὐφημον μνηεῖαν αὐτῆς.

Ἡ παρασκευὴ καὶ ὁ καθαγιασμός τοῦ ἁγίου Μύρου (ἔψησις κ.λπ.) θά λάβουν χώραν εἰς τόν Καθεδρικόν ναόν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας.

Ἡ ἑναρξὶς ὁλοκλήρου τῆς τελετῆς θά ἔχει τό ξεκίνημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων μέ τήν προχέρησιν τῶν μυρεψῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ἐν συνεχείᾳ, τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας, Μ. Δευτέραν, Μ. Τρίτην Μ. Τετάρτην θά ἀκολουθήσουν ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ διαδικασία τῆς ἐψησεως (βρασμοῦ τοῦ ἐλαίου μετά οἶνου καὶ τῶν ἀρωματικῶν οὐσιῶν) εἰς τρεῖς φάσεις, ἀνά μίαν ἐκάστην ἡμέραν μετά τὰς πρωϊνάς ἀκολουθίας τῶν Προηγιασμένων, κατὰ τὰς ὁποίας θά προΐσταται Ἀρχιερεύς.

Τό ἀποκορύφωμα τῆς τελετῆς θά εἶναι ὁ Καθαγιασμός τοῦ ἁγίου Μύρου τήν πρωΐαν τῆς Μ. Πέμπτης μέ τό Συνοδικόν Συλλεΐτουργον.

Τήν ἡμέραν αὐτήν Συνοδικῇ ἐντολῇ ἅπαντες οἱ ἱεροὶ ναοὶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων δέν θά λειτουργήσουν διότι ἅπαντες οἱ ἱερεῖς

Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ:

*Ὁ Σεβ. Μητρ/της κ. Γερόντιος ἀνάπτων τό πῦρ
 διὰ τρικηρίου.*

Μ. ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ:

‘Ο Σεβ. Μητρ/της Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προΐσταται τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος πρὸς τὴν Ὑπεργίαν Θεοτόκον ὑπὲρ τῶν ὁσων συνέδραμον εἰς τὰ ἔξοδα παρασκευῆς τοῦ Ἀγίου Μύρου.

πρέπει νά παρίστανται εἰς τὴν μεγάλην τελετὴν, καθὼς καὶ ὁ λαὸς διὰ νά συμμεθέξῃ εἰς τὴν ἱεράν μυσταγωγίαν τοῦ θείου μυστηρίου.

Διὰ τοῦτο προαναγγέλομεν ὅτι, ἡ Μετάληψις τῶν ἀχράντων μυστηρίων κατὰ τὴν Μ. Πέμπτην ὀφείλει, ἢ νά προηγηθῇ τὴν Μ. Τετάρτην ἢ τό Μ. Σάββατον ὑπὸ τῶν χριστιανῶν.

Οἱ δυνάμενοι νά παρευρίσκονται καθ’ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς παρασκευῆς τοῦ ἁγίου Μύρου, ἦτοι: Κυριακὴ Βαΐων, Μ. Δευτέραν, Μ. Τρίτην, Μ. Τετάρτην καὶ Μ. Πέμπτην, ἀσφαλῶς θά ἔχουν περισσότερον τὸν μισθόν, ἐνισχυόμενοι ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστει καὶ ἐλπίδι.

Ἐπὶ τούτοις, εὐχόμεθα πατρικῶς ὅπως ἅπαντες φθάσωμεν αἰσίως καὶ θεαρέστως εἰς τό πέρας τῆς Ἀγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ἀξιωθῶμεν ἐν χαρᾷ ὑπαντῆσαι τὴν ἑνδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν.

Διάπυρος εἰς Κύριον Εὐχέτης

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ:

‘Ο Θεοφ. κ. Γρηγόριος ἐκχέει τὰ εὐώδη αἰθέρια ἔλαια εἰς τό βρασθέν ἥδη μύρον.

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξόδων ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέδωσεν τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν διὰ τὴν διενέργειαν ἐράνου.

ΑΘΗΝΑΙ 10/23-3-2000

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀγαπητά τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ὡς γνωστόν ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐφέτος τὴν Μ. Πέμπτην θά τελέσῃ καθαγιασμόν ἁγίου μύρου. Διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ἁγίου μύρου ἀπαιτοῦνται σκεύη καὶ ὑλικά δυσεύρετα καὶ πανάκριβα. Διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἐξόδων, ἢ τοῦλάχιστον μέρους αὐτῶν, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπεφάσισε τὴν διενέργειαν δισκοφορίας εἰς ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῆς χώρας τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων. Τό προϊόν τῆς δισκοφορίας θά σταλῇ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας μας (Κάνιγγος 32, γ’ ὄροφος) μέ τὴν ἑνδειξιν «Διὰ τό ἅγιον μύρον». Ὡσαύτως καὶ ὅστις ἐπιθυμεῖ δύναται νά ἀποστείλῃ ἰδιωτικῶς τὴν συνεισφοράν του εἰς τὴν ὡς ἄνω διεύθυνσιν.

Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Πατριαρχικὴν τάξιν τοῦ

Μ. ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ:

*Ὁ Μακαριώτατος εἰσοδεύων εἰς τόν κυρίως ναόν
φέρων τό μύρον.*

ἀγίου μύρου, προβλέπεται ἡ τέλεσις παρακλήσε-
ως εἰδικῶς ὑπέρ ὧσων συνεισέφερον διά τὰ ἔξοδα
τῶν ὑλικῶν τοῦ ἀγίου μύρου.

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Ἡ ἀνταπόκρισις εἰς τὴν ἔκκλησιν τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου ὑπῆρξεν ἄμεσος καὶ συγκινητικὴ. Κα-
τωτέρω δημοσιεύεται ὁ κατάλογος τῶν ὧσων
συνέδραμον οἰκονομικῶς εἰς τό θεάρεστον
αὐτόν ἔργον.

Ἱ.Ν. Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ΒΥΡΩΝΑΣ	50.000
Ἀνώνυμος Ἰδιώτης	33.000
Ἱ.Μ. Ἀγίας Τριάδος ΜΩΛΟΣ	100.000
Ἱ.Ν. Ἀναστάσεως Χριστοῦ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ	400.000
Ἱ.Ν. Ἀγ. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας ΚΟΜΟΤΗΝΗ	100.000
Ἱ.Ν. Γεννήσεως Θεοτόκου ΣΕΡΡΕΣ	59.200
Ἱ.Ν. Γεννήσεως Θεοτόκου ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ	12.500
Πανοτάκου Μαρία ΡΙΖΟΒΟΥΝΙ	25.000
Ἱ.Ν. Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν ΘΕΣ/ΝΙΚΗ	280.000
Ἱ.Ν. Ἀγ. Γεωργίου καὶ Νέστορος ΘΕΣ/ΝΙΚΗ	90.000
Ἱ.Ν. Ἀγ. Κων/νου καὶ Ἑλένης ΘΕΣ/ΝΙΚΗ	61.000
Ἱ.Ν. Εὐαγ/σμοῦ Θεοτόκου ΧΑΛΚΙΔΑ	112.100
Ἱ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου ΚΟΛΩΝΟΣ	25.000
Ἱ.Ν. Ἀγίου Νεκταρίου ΡΟΔΟΣ	55.000

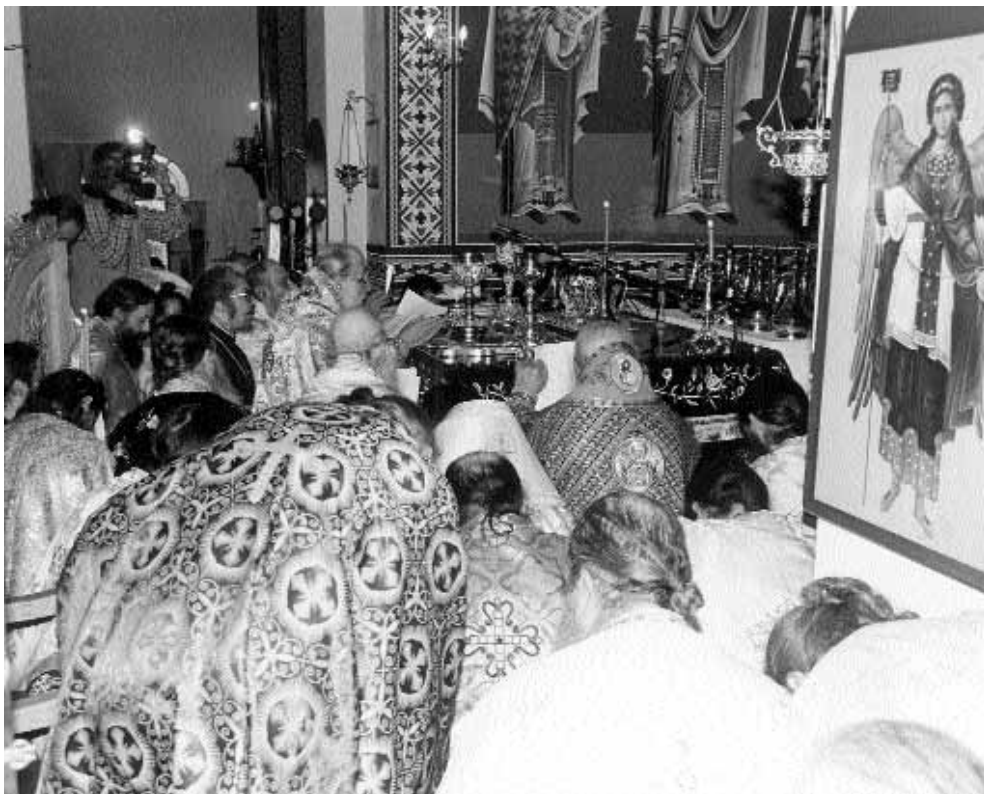

*Ἐκ τῆς Συνοδικῆς λειτουργίας τῆς Μ. Πέμπτης. Συμμετείχον ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς
τῆς Ἱ. Συνόδου ἐκτός τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐξεπροσωπήθη
ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου.*

*Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ/πος κ. Χρυσόστομος
ἐνῶ παραλαμβάνει τὰ ἀργυρὰ δοχεῖα τοῦ μύρου
κατὰ τὴν μεγ. εἴσοδον. Τὰ 12 ἀργυρὰ δοχεῖα
μετέφερον 24 Πρεσβύτεροι (ἀνά 2 τό καθέν).*

Βαζακίδης Σταῦρος ΜΕΣΟΡΟΠΗ	130.000
Ἰ.Ν. Εὐαγγελ. Θεοτόκου ΚΑΒΑΛΑ	200.000
Ἰ.Ν. Τιμίου Προδρόμου ΜΕΣΟΡΟΠΗ	50.000
Ἰ.Ν. Ἀγίου Γεωργίου ΘΕΡΜΗ	100.000
Ἰ.Μ. Μεταμορφ. Σωτῆρος ΜΟΥΡΤΕΡΗ	35.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς ΑΘΗΝΑ	30.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Ἀνδρέου ΑΘΗΝΑ	45.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Ἰωάννη Χρυσ/μου ΛΑΜΙΑ	51.000
Ἰ.Ν. Παναγίας Μυρτιδ. Π. ΦΑΛΗΡΟ	25.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Νικολάου ΑΧΑΡΝΑΙ	69.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Νικολάου ΧΑΙΔΑΡΙ	71.000
Ἰ.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ	303.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Αἰκατερίνης ΠΑΤΗΣΙΑ	183.000
Ἰ.Μ. Ἀγ. Στεφάνου ΗΡΑΚΛ. ΑΤΤΙΚΗΣ	50.000
Ἰ.Μ. Ἀγ. Μηνᾶ ΑΝΘΟΥΣΑ	56.000
Ἰ.Μ. Ἀγ. Ἀρτεμίου ΚΟΡ/ΛΟΣ	130.000
Ἰ.Μ. Ἀξιον Ἐστί ΒΑΡΥΜΠΟΜΠΗ	115.000
Ἰ.Ν. Ὑπαπαντῆς ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟ	105.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Παύλου ΑΓ. ΙΩΑΝ. ΡΕΝΤΗΣ	50.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Τριάδος ΡΟΔΟΠΟΛΙΣ	90.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Πατέρων ΠΑΙΑΝΙΑ	115.000
Ἰ.Μ. Ἀγ. Νεκταρίου ΑΧΑΡΝΑΙ	80.000
Ἰ.Ν. Εὐαγγελ. Θεοτόκου ΠΕΙΡΑΙΑΣ	160.000
Ἰ.Μ. Ὑπαπαντῆς ΣΑΛΑΜΙΝΑ	50.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Μηνᾶ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ	250.000
Ἰ.Ν. Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦ.	673.000
Φιλόπτ. Ἀδελφότης Παναγία Γοργοῦπήκοος	
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ	50.000

*«Ἐτι καί ἔτι
κλίνοντες τὰ γόνατα
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ἡ εὐχή τῆς γονυκλισίας
ἡ ἱερά στιγμή
τοῦ καθαγιασμοῦ
τοῦ μύρου.*

Ί.Ν. Άγ. Τριάδος Ν. ΤΡΙΓΛΙΑ	22.000
Ί.Ν. Άγ. Φανουρίου ΓΛΥΦΑΔΟΣ	120.000
Ί.Ν. Άγίων Πάντων ΘΗΒΑ	70.000
Λιάπη Δήμητρα ΘΗΒΑ	50.000
Γιουρτζίδης Έμμανουήλ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ	68.000
Παγώνας Νικόλαος ΑΧΑΡΝΑΙ	500.000
Ί.Ν. Άγ. Άποστόλων ΔΑΦΝΗ	80.000
Ί.Ν. Άγ. Φανουρίου ΚΟΡΩΠΙ	50.000
Ι.Μ. Άγ. Στεφάνου ΑΥΛΙΔΟΣ	100.000
Ι.Μ. Άγίας Σκέπης ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ	1.500.000
Ί.Ν. Άγίας Τριάδος ΛΙΒΑΔΕΙΑ	20.000
Ί.Ν. Άγίας Μαρίνης ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΣ	27.000
Ί.Ν. Άγίων Άναργύρων ΣΙΚΑΓΟ	120.000
Ί.Ν. Μετ/σεως Σωήρος ΚΥΨΕΛΗ	50.000
Ί.Ν. Άγ. Γεωργίου ΘΡΑΚΟΜΑΚΕΔΟΝΕΣ	100.000

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπεφάσισε τήν ἔκδοσιν εἰδικοῦ πολυτελοῦς ἀφιερωματικοῦ τόμου διά τό γεγονός, ὁ ὁποῖος θά κυκλοφορήσει προσεχῶς.

*Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ/πος κ. Χρυσόστομος
ἐν μέσω τῶν διακόνων κατά τήν περιφοράν
τοῦ ἁγ. μύρου κύκλῳ τοῦ Ἱ. Ναοῦ.*

*Οἱ Ἀρχιερεῖς λιτανεύοντες κύκλῳ τοῦ Ἱ. Ναοῦ κρατοῦντες τά δοχεῖα
τοῦ Ἀγ. Μύρου ἀνά χειρός.*

Περί Κολακείας

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν **Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ**

Εἰς τό ἀκόλουθον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς «Ἀλφαβηταλφαβήτου» τοῦ Ὁσίου Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ προεκρίναμε τήν ἐν κειμένῳ καί μεταφράσει παράθεσιν αὐτοῦ, ὥστε αὐτοί μὲν οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τήν ἀρχαίαν γλῶσσαν νά ἀπολαύσουν τό πρωτότυπον, οἱ δέ ἀπλούστεροι νά ἐντρυφήσουν τοῦλάχιστον εἰς τὰ ψυχοφελῆ νοήματα τοῦ θεοφόρου πατρός, διότι δέν εἶναι ἀξιοθαύμαστος μόνον ὁ ἐννοιολογικός, ἀλλά καί ὁ γλωσσικός πλοῦτος τῆς «Ἀλφαβηταλφαβήτου», καί μεγίστην ὠφέλειαν παρέχει πρὸς τοὺς ἀναγνώστας. Ὡς δεῦτερος δέ τίτλος τοῦ ἀποσπάσματος δύναται νά τεθῇ: «Κατά Προσωπολατρῶν»...

Κείμενον Μετάφρασις

Λέγω σοι δέ καί πρόσχες μοι καί σύνες πῶς ἀκούεις
οὐ μόνον δ' ἔστι κίνδυνος ψεύδους νοεῖν καί λέγειν
ἀλλά καί λέγειν ἀληθές ἐν οἷς οὐ δεῖν καί ρίπτειν
ἐμπροσθεν χοίρων τοὺς λαμπροὺς καί μαργαρώδεις λόγους
τό ρήμασι χαρίζεσθαι τό γλώσση κολακεύειν
ἴσον τῷ ψεύδει, πέφυκεν, ἢ τί καί τούτου χεῖρον.
Κόλαξ ἀνὴρ διάκονος ὡς λέγουσι δαιμόνων
χειραγωγῶν καθοδηγῶν πρὸς ὑπερφηφανείαν
πάντων καλῶν ἀφανισθεῖς πλάνος εὐθείας τρίβου
οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς φησὶν ὑμᾶς πλανῶσι
Κρεῖσσον γάρ ἔστιν ἀληθῶς κατὰ τήν παροιμίαν
εἴ τις ἐμπέσοι κόραξιν, ἢ κόλαξιν ἀνθρώποις
μεγίστη γάρ διαφορά κοράκων καί κολάκων
οἱ μὲν ἐσθίουσι νεκροὺς οἱ δ' ἐμπόνους τε καί ζῶντας
θηρίων πάντων ὡς φασὶ ἀγρίων ἀτιθάσων
πυκνότερον δεινότερον ὁ συκοφάντης δάκνει
ὁ κόλαξ δέ κατέστηκε καί συκοφάντου χεῖρων.
Δοκεῖ γάρ δάκνων οὐ λυπεῖν ἀλλά καί μᾶλλον θέλγειν
κόλακες κατεσθίουσιν ἔοικε πανοπλία
γραπτή μηδόλως ὄφελος παρέχειν δυναμένη
ἄλλως δέ τέρψιν ὀφθαλμοῖς ἐκ τῆς ἀπάτης νέμειν
ὡς ἐρυσίβη δύναται τόν σῖτον διαφθεῖρειν
οὕτως ἀπόλλυσιν ψυχὴν πολλάκις κολακεία
κακῶς γάρ ὑποκρίνεται τόν τῆς φιλίας τρόπον
ὅστις ἐνώπιόν τινος ἐπαίνους τούτῳ λέγει
ὥσπερ φασὶν οἱ παμφαεῖς καί πάνσοφοι πατέρες
οἰήσει παραδίδωσι πρὸς ὄλεθρον προπέμπει.
καί παντελῶς ἀπόλλυσιν ἐκ τῶν ἐπαίνων τούτων
λόγοι κερκόπων μαλακοὶ φησί τίς τῶν εἰδότην
κερκόπων λέγων δολερῶν ἀνδρῶν ἀπατεῶνων
χρῆ χαίρειν τοῖς ἐλέγχουσι καί σκώπτουσι ἐνθῆως
εἴπερ τοῖς κολακεύουσι καί φθείρουσι δολίως
οἱ μὲν γάρ διεγείρουσιν, εἰ καί μικρόν λυποῦσι
πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν ἀγαθήν, οἱ δ' ἅπαν τοῦναντίον
ἐξ ὧν ποιοῦμεν ἀγαθῶν τρέπουσι πρὸς τὰ χεῖρω
πρὸς ἔκλυσιν ἐπάγοντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπαίνων

Ἐγὼ σοῦ λέγω κί' ἄκουε καλὰ νά καταλάβεις,
Δέν εἶναι ἐπικίνδυνος ὁ λόγος μόν' τοῦ ψεύδους,
Ἀλλά κί' ἂν λές ἀληθινὰ γι' αὐτὰ ὁπού δέν πρέπει,
Καί εἰς τοὺς χοίρους νά πετᾷς μαργαριταρένια λόγια.
Στά λόγια ἂν χαρίζεσαι, ἂν ἄλλους κολακεύεις,
Εἶναι ὡσάν νά ψεύδεσαι καί πιό κακό ἀκόμη.
Τόν κόλακα ἀποκαλοῦν διάκονον δαιμόνων,
Διότι ἀνθρώπους ὁδηγεῖ πρὸς ὑπερφηφανείαν,
Καί ἀφανίζει τὰ καλὰ, ξεκλίνει ἀπ' τήν εὐθείαν.
Ὅσοι σᾶς μακαρίζουνε, πάντως σᾶς ξεγελοῦνε.¹
Κί' εἶναι καλύτερον σαφῶς, κατὰ τήν παροιμίαν,
ἀντί σέ κόλακες κανεῖς νά πέσει στά κοράκια.
Εἶναι μεγάλη διαφορά κοράκων καί κολάκων.
Οἱ πρῶτοι τρῶνε τοὺς νεκροὺς κί' δεῦτεροι τοὺς ζῶντες.
Χειρότερος ὡς λέγουνε κί' ἀπ' τ' ἄγρια θηρία,
ἀπείρως καί πικρότερος εἶναι ὁ συκοφάντης,
Χειρότερος ὅμως κί' αὐτοῦ εὐρίσκεται ὁ κόλαξ.
Ὅταν δαγκώνει δέν πονᾷ καί μᾶλλον σέ γλυκαίνει.
Οἱ κόλακες σ' ἀφάνισαν σάν νά 'χες πανοπλία,
Ἀρματωσιά ζωγραφιστή πού ὄφελος δέν δίδει,
Καί μόνον εὐχαρίστηση στοὺς ὀφθαλμοὺς προσφέρει.
Ὅπως ὁ σῖτος βλάπτεται ἀπό τήν ἐρυσίβη,
Ἔτσι συχνά κατέστρεψε ψυχὴν ἢ κολακεία.
Διότι δέν εἶναι φιλικός εἰλικρινῶς ἐκεῖνος,
Ὅπου μπροστά στὸν φίλο του ἐπαίνους ἀπευθύνει,
καί ὅπως λέν οἱ πάνσοφοι κί' ὑπέρλαμπροι Πατέρες,
Σέ ἔπαρση καί ὄλεθρο αὐτόν τόν παραδίδει.
Σέ τέλεια καταστροφή μέ τοὺς ἐπαίνους τούτους.
Εἶν' τρυφεροί κί' ἀπατηλοί οἱ λόγοι τῶν κερκόπων²,
Κέρκοπες λέγω δόλιους ἄνδρες ἀπατεῶνες.
Καλύτερα νά χαίρεσαι σ' ὀνειδιστάς ἀνθρώπους,
Παρά σέ κολακεύοντες πού δόλια σέ φθείρουν.
Οἱ πρῶτοι, ἂν καί σέ λυποῦν ὀλίγον, σέ προτρέπουν,
Πρὸς κάθε πράξη ἀγαθή, οἱ ἄλλοι ἀντιθέτως,
Ὅ,τι καλό κί' ἂν κάνωμε, κακό τό μετατρέπουν,
Διότι σέ ἀποχαύνωση μᾶς φέρνουν μέ ἐπαίνους.

1. «Οἱ μακαρίζοντες ὑμᾶς, πλανῶσιν ὑμᾶς» (Ἡσ. Γ' 12).

2. Κέρκωψ = εἶδος πιθήκου, (μτφ.) ἄνθρωπος πανοῦργος.

Редни број: 1-7

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

21/03.05.2001

Πρός τήν Μακαριότητά σας καί ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας Γνήσιων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος καί ὅλον τόν πιστόν λαόν.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας Γνήσιων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Σερβίας μαζί μέ ὅλον τόν πιστόν λαόν, ἐπιθυμεῖ νά σᾶς εὐχαριστήσῃ διὰ τήν χρηματικήν σας βοήθειαν, τήν ὁποίαν μᾶς ἐδώσατε στήν ἀρχήν τοῦ ἔτους αὐτοῦ. Τά χρήματα αὐτά εἶναι κυρίως προορισμένα διά τό κτίσιμον τοῦ πρώτου ναοῦ στήν Σερβία.

Μ' αὐτήν τήν εὐκαιρίαν σᾶς εὐχαριστοῦμε διὰ τήν ἀνοχήν σας καί τήν μεγαλόφιλην ἀγάπην τήν ὁποίαν μᾶς ἐδείξατε κατά τά περασμένα ἔτη.

Ἀσπαζόμενοι τήν δεξιάν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τῶν υπόλοιπων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας ζητοῦμε τήν εὐλογίαν Σας καί τάς προσευχάς Σας ἵνα μέχρι τέλους ἐμμένουμε γνήσια τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ καί ἀγάπης.

CRVENKOVIC Σέργιος, Πρόεδρος
MARKOVIC Στέφανος, Γραμματέας καί ταμίας
TODOROVIC Πέτρος, μέλος
KRSTIC Ἀθανάσιος, μέλος
STANKOVIC Μιχαήλ, μέλος
DJEKIC Ἀλέξανδρος, μέλος
JOVANOVIC Ἰωάννης, μέλος
Μέ τόν υπόλοιπο πιστό λαό.

Ερομόνιος Ακάκιος

τούς κολακεύοντας φησίν ὡς τοὺς ἐξαπατῶντας
μίσει καί φεῦγε παντελῶς εἴπερ σωθῆναι θέλει
ὁ ψόγος μόνος ἀσθενεῖς καί φιληδόνους βλάπτει
ὁ δ' ἔπαινος καί δυνατούς καί κραταιοὺς σκελίζει
δι' ὅπερ ἕτερός φησιν ἐνθῶς παραινῶν σοι
ὑπέρ τῶν ἐπαινοῦντων σε φίλοι τόν σκώπτοντά σε
Κρείσσων ἐλέγχων ἄνθρωπος ἕτερος πάλιν λέγει
ὑπέρ τόν κολακεύοντα καί τόν θαυμάζοντά σε
οὐ χρή παρόντας ἐπαινεῖν ἀλλ' οὐδέ ψέγειν πρέπει
τόν μὲν αὐτῶν κολακικόν τό δέ γεννᾷ τήν ἔχθραν.

Τοὺς κόλακες νά θεωρεῖς ὡσάν ἀπατεῶνες,
Ἀπόφευγε λοιπόν αὐτούς ἂν θέλεις σωτηρίαν.
Ὁ ἔλεγχος μόν' ἀσθενεῖς καί φιληδόνους βλάπτει,
Ὁ ἔπαινος καί δυνατούς κι' αὐτούς ὑποσκελίζει.
Καλύτερα νά ἀγαπᾷς, ὅπως σοφός τις λέγει,
Ἀντί τόν ἐπαινοῦντα σε, αὐτόν πού σέ ἐλέγχει,
«Καλύτερος ὁ ψέγων σε», ἄλλος δέ πάλι λέγει,
«Παρά ὁ κολακεύων σέ κι' αὐτός πού σέ θαυμάζει».
Μή τοὺς παρόντας ἐπαινεῖς, μή δέ καί ψέγεις πάλιν,
Τό πρῶτο κάνουν κόλακες, τό ἄλλο φέρνει ἔχθρα.

Γέρων Ἱερομόναχος Ἐφραίμ Ταμπάκης - Ἀγιαννανίτης

Ο ἑκ προσφιλῆς καί λατρευτός μας Πανοσιολογιώτατος Ἱερομόναχος Γέροντας Ἐφραίμ Ταμπάκης - Ἀγιαννανίτης κατά κόσμον Εὐάγγελος Στυλιανοῦ Προδρόμου, γεννηθεῖς τῇ 5-3-1909 εἰς Πειραιᾶν Ἀττικῆς, ἐγκαταβίωσε καί ἐμόνασεν ὡς δόκιμος Μοναχός εἰς Ἱ. Νέαν Σκήτην Ἀγ. Ὅρους ἀμέσως μόλις ἀπελύθη ἀπό τό σῶμα Ἀεροπορίας πού ὑπηρετήσεν, εἰς τόν Γέροντα Νεόφυτον τῆς καλύβης «Ἀγ. Χαράλαμπος», καί μετέπειτα εἰς τόν αὐστηρότατον καί ἀνυποχώρητον εἰς δογματικῆς φύσεως θέματα καί τήν Μοναχικήν πολιτείαν, Ἱερομόναχον Γέροντα Χαράλαμπον Ταμπάκη. Ἐκάρη ὑπ' αὐτοῦ Μεγαλόσχημος Μοναχός εἰς τήν Ἱ. Καλύβην Ἀγίου Δημητρίου Ἱ. Σκ. Ἀγ. Ὑαννης, βιώσας 61 συναπτά ἔτη ἐν τῇ καλύβῃ τῆς Θ. Μεταμορφώσεως ἐν ὑποκοῇ διακριθεῖς διά δέ τοῦ ἀδιαβλήτου καί σεμνοῦ αὐτοῦ βίου, καί τῆς ὑπακοῆς εἰς τόν Γέροντα ἡμῶν Χαράλαμπον. Τῇ ὁλοψύχῳ εὐχῇ καί εὐλογίᾳ τοῦ τε Γέροντος Χαράλαμπους καί πνευματικοῦ αὐτοῦ πατρός ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γερμανοῦ τήν 1ην Ἰουνίου 1937 ἀναγνώστης, ὑποδιάκονος καί Διάκονος, τήν δέ ἐπομένην ἡμέραν ἐ.ἔ. Πρεσβύτερος καί Πνευματικός εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγίας Μαρίνης ἐν Πειραιεῖ.

Ἐγίνε πρότυπον ὑπακοῆς καί ἐξυπηρετήσεν ἀόκνως τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τά παραρτήματα Καβάλας, Μεσορόπης κ.λπ. Μακεδονίας, ὅλους τούς Ζηλωτοῦς Πατέρας ἀπό τήν Ἱ. Σκήτην Ἀγ. Ὑαννης καί κύκλωθεν τοῦ Ἀγίου Ὅρους.

Ἐδοκιμάσθη διά μακροχρονίου ἀσθενείας. Κα-

τά τήν ἐπιθυμίαν του, ὑποταχθέντες ἡμεῖς εἰς τήν ἐντολήν του, τόν μετεφέραμε πρὸς θεραπείαν εἰς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου ὅπου ἰδιαίτερος οἱ ἄγιοι πατέρες Ἱερομόναχος Γερόντιος καί Ἱεροδιάκονος Πανάρετος τοῦ προσέφερον ὑπὲρ ἄνθρωπον βοήθειαν διά νά τόν ἀνακουφίσουν. Ὁ δέ ὁ Ἅγιος Καθηγούμενος οὔτε ὀβολόν ἠθέλησε νά δεχθῇ διά τά πανάκριβα φάρμακα τά ὅποια ἀγόραζον πρὸς ἀνάρρωσίν του. Μνησθεῖς Κύριος ὁ Θεός τά ὀνόματα αὐτῶν ἐν Βίβλῳ Ζώντων.

Ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός μέ ἀδυναμίας καί ἀτελείας ζητεῖ μέσον ἐμοῦ, ἐκ βάθους ψυχῆς συγγνώμην καί συγχώρησιν ἀπό τούς πάντας, εἰς ὅτι ἐλύπησε οἰονδήποτε ἐκουσίως, ἢ ἀκουσίως, ὁμοίως δέ καί αὐτός συνεχώρησεν ὁλοψύχως ἐκ βαθέων ψυχῆς τούς πάντας καί διά πάντα.

Εἴθε τό ἔλεος καί ἡ Εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου μας νά ἀναπαύσῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ μετά πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἅγιε Γέροντά μας καί εὐχου διά τά ὀρφανὰ πνευματικά σου τέκνα, ἀπό τά Οὐράνια Σκηνώματα·

Τό ἀνάξιον πνευματικόν σου τέκνον

Μοναχός Ἐλευθέριος Ταμπάκης καί Συνοδία.

Ἐκοιμήθη 12/4/01 εἰς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Τό προηγούμενον τεῦχος, ὑπ' ἀριθμ. 909, ἐκυκλοφόρησεν ὡς μηνιαῖον τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Διευκρινίζομεν ὅτι πρόκειται περὶ διμηνιαίου ἀφορῶν τούς μήνας Μάρτιον-Ἀπρίλιον.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα ἐν Ἀθήναις ἡ Ἱ.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τὴν 2/15-3-2001 ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον Δελτίον Τύπου:

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν στήν σημερινή συνεδρίασή της ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου Β', ἀφοῦ ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν συγκατάθεση τοῦ κ. Χριστοδούλου στήν πραγματοποίηση ἐπίσημης ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα στήν Ἑλλάδα, ἐξέφρασε τὴν βαθυτάτη θλίψη της γι' αὐτό καὶ ἔλαβε τίς ἀκόλουθες ἀποφάσεις.

1. Νά ἐνημερώσει ἀφ' ἑνός μέ μήνυμά της τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ γιὰ τὴν σημασία τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, δεδομένου ὅτι ποτέ στήν Ἑλλάδα δέν ἔχει πατήσῃ ποτέ τὸ πόδι του αἰρετικός Πάπας καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ παπισμοῦ ἔναντι τοῦ γένους μας, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη ὁ μεγαλύτερος διαχρονικὸς ἐχθρὸς του.

2. Νά καλέσει ὅλους τοὺς Ἕλληνες σέ συστράτευση προκειμένου νά ματαιωθῇ ἡ ἐξαγγελθεῖσα ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στήν Ἑλλάδα. Γι' αὐτό τὴν 2αν Ἀπριλίου ν. ἡμερολ. ἡμέρα Δευτέρα θά πραγματοποιηθῇ συγκέντρωση στό θέατρο «Ἀκάδημος» καὶ ὥρα 6.00 μ.μ.

3. Νά ἐκδόσῃ ἐγκύκλιο πρὸς τὰ μέλη τῆς

Ἐκκλησίας καὶ νά τὰ καλεῖ σέ ἐργήγορη ὥστε νά ἐκφράσουν μέ νόμιμα μέσα τὴν ἀντίθεσή τους πρὸς τὴν σχεδιαζομένη ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπονείδιστη στάση τοῦ κ. Χριστοδούλου καὶ τῆς Συνόδου του. Νά ἐπιστήσῃ τὴν προσοχή τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὥστε νά ἐπιδείξουν πλήρη ὑπακοή καὶ συμμόρφωση στίς ἐντολές Της, γιὰ νά μὴν παρασυρθοῦν ἀπὸ ἐξωεκκλησιαστικά καὶ ἐξτρεμιστικά στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θά θελήσουν νά ἐμφανισθοῦν δῆθεν ὡς παλαιοημερολογίτες, διὰ νά παρασύρουν σέ ἔκνομες καὶ βίαιες ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες θά ἐξυπηρετήσουν τὴν προπαγάνδα τοῦ παπισμοῦ σέ βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

4. Νά τελέσῃ τὴν 6ην Μαΐου δέσηση γιὰ τοὺς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντας παλαιοτέρους καὶ νεωτέρους ἀγωνιστὲς σέ κεντρικὸ σημεῖο τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖο θά ἀνακοινωθῇ μελλοντικῶς. Σέ αὐτὴν θά κληθοῦν νά παραστοῦν βουλευτές καὶ ἄλλες προσωπικότητες τῆς κοινωνίας μας, πάντα δέ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας θά κληθοῦν νά περιφρουρήσουν τὴν τάξη καὶ ἀπὸ τυχόν προβοκάτσες τῆς ἐκδηλώσεως.

Οἱ λοιπές ἐνέργειες τῆς Ἐκκλησίας μας θά ἀνακοινωθοῦν προσεχῶς.

Ἐκ τοῦ γραφείου τύπου

Ἡ φωτογραφία ἀπὸ τὴν Συνοδικὴν ἐκδήλωσιν εἰς τὸ θέατρον Ἀκάδημος τὴν Δευτέραν 20 Μαρτίου/2 Ἀπριλίου 2001 μέ σκοπὸν τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ κοινοῦ σχετικῶς μέ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα μέ κεντρικὸν ὁμιλητὴν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀχαΐας. Τὸ στιγμιότυπον (ἐπάνω) ἀπὸ τὸν σύντομον χαιρετισμὸν τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου κ. Μεθοδίου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 22

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Η Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ χρέος της νά ἐνημερώσῃ τόν Ἑλληνικόν λαόν περί τῶν λόγων ἔνεκα τῶν ὁποίων ἀντιτίθεται εἰς τήν ἐπίσημον ἔλευσιν καί ὑποδοχήν τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα τῆς Ρώμης, ὑπό τῶν ἐλληνικῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα δέν εἶναι ἀπλή, προσκυνηματική, ἰδιωτική ἐπίσκεψις, ἀλλά μία στρατηγική κίνησις τοῦ Βατικανοῦ, καλῶς προσχεδιασμένη καί μελετημένη πρός ἐπιτυχίαν εἰς τούς σχεδιασμούς του διά παγκόσμιον ἐπιβολήν εἰς τόν πνευματικόν - θρησκευτικόν τομέα, ὅπως ἀκριβῶς αἱ Η.Π.Α. εἰς τόν πολιτικο-οἰκονομικόν. Ὅσοι τόν ὑποδέχονται ἐξυπηρετοῦν τά ἱμπεριαλιστικά σχέδια τῶν ἀνωτέρω σκοτεινῶν κέντρων.

Ἡμεῖς, ὅμως, ὡς γηγενεῖς τῆς χώρας ταύτης θέλομεν νά λεγόμεθα γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καί πραγματικοί Ἕλληνες, ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν ἐπίσκεψιν διά τούς κάτωθι λόγους:

Ὡς γνήσιοι Ὁρθόδοξοι, δέν δεχόμεθα τόν ἀμετανόητον αἰρεσιάρχην Πάπαν, διότι εἶναι ἡ συνισταμένη τοῦ συνονθυλεύματος τῶν αἱρέσεων πού ἀπαρτίζουν τόν παπισμόν καί ὁ ἡθικός αὐτουργός ὅλων τῶν συμφορῶν τοῦ Ἑθνους μας διαχρονικῶς. Ἐπειδὴ δέ «πᾶσα τιμὴ πρός τήν εἰκόνα ἐπὶ τό πρωτότυπον διαβαίνει», ὅστις τιμᾷ τόν Πάπαν, προσκυνεῖ τόν Παπισμόν ἐν τῷ συνόλῳ τῶν αἱρέσεων καί τοῦ ἀνθελληνισμοῦ. Ὁνομαστικῶς δέ ἀναφέρομεν ὠρισμένας τινὰς ἐξ αὐτῶν τῶν αἱρέσεων.

1. Τό Filioque, προσθήκη εἰς τό σύμβολον τῆς πίστεως καί προσβολή τοῦ τριαδικοῦ δόγματος. Τοῦτο ὁ Μέγας Φώτιος χαρακτηρίζει «βλάσφημον καί θεομάχον φωνήν», «ἄθεον γνώμην», τούς δέ ὁπαδούς τοῦ filioque, «ἀπατεῶνας θεομάχους» καί «νέους τῆς ἀποστασίας προδρόμους, θεραπευτάς τοῦ ἀντικειμένου» (δηλ. ὄργανα τοῦ σατανᾶ).

2. Τό πρωτεῖον, διά τοῦ ὁποῖου διεκδικεῖ τήν πνευματικὴν ἡγεσίαν ὅλου τοῦ πλανήτου καί πρός τήν ἐνίσχυσιν τοῦ ὁποῖου ἔρχεται καί εἰς τήν Ἑλλάδα.

3. Τό ἀλάθητον, διά τοῦ ὁποῖου ὁ Πάπας ἀμετανόητος ὡς ὁ ἑωσφόρος καθίσταται. Ὅσάκις δέ θεατρικῶς ζητεῖ συγγνώμην τοῦτο πράττει διά

λογαριασμόν τῶν ὁπαδῶν του, δηλαδή διά τὰ σφάλματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι ἀλάθητοι ὅπως αὐτός... Ἐάν ἐζήτει συγγνώμην διά σφάλματά του ὡς Πάπας, θά ἔπρεπε νά παραιτηθῇ τοῦ ἀλαθήτου του!... Ἄς σημειωθεῖ ὅτι εἰς τήν Α' Βατικάνειον Σύνοδον (1870) οἱ παπικοί ἀνεθεμάτισαν ὅποιον ἀμφιβάλλει διά τό ἀλάθητον τοῦ Πάπα!

4. Ἡ σύγχυσις μεταξύ οὐσίας καί ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ. Βασικοτάτη αἵρεσις ἐπὶ τῆς ὁποίας δικαιολογεῖ σωρείαν πλανῶν καί αἱρέσεων. Ἐφ' ὅσον λ.χ. κατὰ τόν Πάπαν ὁ Θεός εἶναι ἀπρόσιτος οὐ μόνον κατ' οὐσίαν, ἀλλά καί κατ' ἐνέργειαν, ὁ μόνος τρόπος κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ κόσμου εἶναι διά τοῦ Πάπα!

5. Ὡς προανεφέρθη, ὁ Πάπας θεωρεῖ ἑαυτὸν μεσάζοντα μεταξύ Θεοῦ καί κόσμου καί αὐτοτιτλοφορεῖται «vicarius christi» δηλ. «ἀναπληρωτὴς τοῦ Χριστοῦ»! Ὅθεν λίαν εὐστόχως οἱ Ἅγιοι Πατέρες τοῦ προσήψαν τόν χαρακτηρισμόν «ἀντίχριστος», ἐφ' ὅσον θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ.

6. Τούς «ἐπισκόπους» του θεωρεῖ δικαίους (ἀντιπροσώπους) τοῦ Πάπα.

7. Ἀκόμη καί μία οἰκουμενικὴ Σύνοδος διά τούς παπικούς δέν ἔχει κύρος, ἐάν δέν ἐπικυρωθεῖ ὑπὸ τοῦ Πάπα.

8. Ἐνῷ ὁ Κύριος εἶπεν «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ», ὁ Πάπας οἰκιοποιεῖται καί τά τοῦ Θεοῦ καί τά τοῦ Καίσαρος, θεωρῶν ἑαυτὸν ἀπόλυτον μονάρχην καί πηγὴν κάθε ἄλλης ἐπὶ γῆς ἐξουσίας.

9. Ὁ θεσμός τῆς Οὐνίας, διά τῆς ὁποίας παπικοί εἰς τό φρόνημα «κληρικοί» ὑποδύονται τούς Ὁρθόδοξους εἰς τὰ ἐξωτερικά χαρακτηριστικά καί λειτουργοῦν ὡς θεατρίνοι μέ τό Ὁρθόδοξον τυπικόν εἰς Ὁρθόδοξους χώρους πρός παραπλάνησιν τῶν πιστῶν.

Καί ἐπιλήψη ἡμᾶς ὁ χρόνος διηγουμένων περὶ καθαρτηρίου πυρός, συγχωροχαρτίων, ραντίσματος ἀντὶ βαπτίσματος, ἀζύμων, ἀγαλμάτων ἀντὶ εἰκόνων, κ.λπ., κ.λπ. Πῶς λοιπόν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ θά ὑποδεχθοῦν καί θά τιμήσουν τόν φορέα ὅλων αὐτῶν τῶν κακοδοξιῶν;

Ἀλλά οὔτε ὡς γνήσιοι Ἕλληνες δέν εἶναι δυ-

νατόν νά ὑποδεχθῶμεν τόν Πάπαν, τόν ἡθικόν αὐτουργόν τόσων ἐγκλημάτων ἐναντίον τοῦ Ἑθνους ἡμῶν.

Ἐλησμονήθησαν ἄραγε αἱ σταυροφορίες, ὁ διαμελισμός καί ἡ καταστροφή τοῦ Βυζαντίου καί ἡ φραγκοκρατία; Τά συγχαρητήρια τοῦ Πάπα εἰς τόν Μωάμεθ διά τήν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί εἰς τόν Κεμάλ διά τήν Μικρασιατικήν Καταστροφήν; Ἡ ἀναγνώρισις «μακεδονικοῦ» ἔθνους καί ἡ ἐκφώνησις εὐχῶν εἰς τήν «μακεδονικήν» γλῶσσαν; Ὅλα αὐτά ἐλησμονήθησαν;

Ἀκόμη ἀντηχοῦν εἰς τά ὦτα μας τά λόγια τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Ἀνδρέου Παπανδρέου ὅτι «διά τόν διαμελισμόν τῆς Γιουγκοσλαβίας εὐθύνεται ἡ Γερμανία καί τό Βατικανόν». Ὁ δέ συγκεκριμένος σημερινός Πάπας εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἀνεκήρυξεν ὡς ἅγιον τόν καρδινάλιον Στέπινατς, τόν σφαγέα 800.000 ἀμάχων Σέρβων κατὰ τόν Β΄ Παγκόσμιον πόλεμον, ὑπερβάντα εἰς ἀριθμόν θυμάτων καί αὐτήν τήν «ίεράν ἐξέτασιν» τοῦ μεσαίωνος! Πῶς λοιπόν οἱ Ἕλληνες θά τόν τιμήσουν;

Γράφουν ἀκόμη καί οἱ μνημονευταί ἁγιορεῖται πρὸς τόν κ. Χριστόδουλον: «κάθε τιμὴ πρὸς τό πρόσωπον αὐτοῦ θά ἐκληφθῇ ὡς ὑποτελεία καί δουλοφροσύνη καί τό μήνυμα θά εἶναι, ὅτι δέν ὑπάρχουν οὐσιαστικά καί μεγάλα διαφωραὶ μέ τήν Ρωμαιοκαθολικὴν «Ἐκκλησίαν». Τό γεγονός τοῦτο θά ἀμβλύνῃ τό Ὁρθόδοξον αἰσθητήριον τῶν πιστῶν...». Καί τά γράφουν, (ὅπως ἀπροκαλύπτως ἀναφέρουν εἰς τό μήνυμά των), ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐνισχύσεως τῶν Γ.Ο.Χ.

Αὐτό τό ὁποῖον ἡμεῖς ἐπισημαίνομεν εἶναι ὅτι ἡ βαθυτέρα ἔννοια τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα εἰς τήν Ἑλλάδα, ὅπως θά προβληθῇ ἐκ τῶν Μ.Μ.Ε., εἶναι νά ἐμφανισθῇ ὡς ὁ ἐπικυρίαρχος φεουδάρχης ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τό κτῆμα του καί ὅπου οἱ ὑποτελεῖς δουλοπάροικοί του (ὁ κ. Χριστόδουλος καί οἱ κληρικοί του) τοῦ ὑποβάλλουν τά σέβη των καί ὁ τοσοῦτος ἐξευτελισμός «διά νά μὴν ἐκτεθῇ ἡ χώρα μας εἰς τόν δυτικόν κόσμον!» Ὅμως ἡ Ἑλλάς δέν εἶναι «τσιφλίκι» τοῦ Πάπα καί τῶν Εὐρωπαίων σκοταδιστῶν.

Τέλος, οὔτε ὡς ἀρχηγός κράτους ἡμπορεῖ νά γίνη δεκτός ὁ Πάπας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λόγω τῶν προαναφερθέντων ἐγκλημάτων του.

Τά ὅσα περὶ εὐγενείας ἐπικαλεῖται ὁ κ. Χριστόδουλος εἶναι παραπλανητικά. Δέν εἶχεν

εὐγένειαν ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ὁ ὁποῖος γράφει νά μὴ λέγομεν οὐδέ χαίρειν εἰς τοὺς ἀμετανοήτους αἰρετικούς καί ὁ Ἅγ. Κοσμάς νά καταρῶμεθα τόν Πάπαν;

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἀπεφάσισεν νά ἀποδοκιμάσῃ τήν ἐπίσκεψιν τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα διά τῶν κάτωθι ἐνεργειῶν;

α) Εἰς ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς καί τὰς Ἱεράς Μονάς τῆς χώρας νά ἀναρτηθοῦν σημαῖαι μεσίστιοι καί νά κρούουν πενθίμως οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τήν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα.

β) Ἐν Ἀθήναις νά ὁργανωθῇ λατρευτικὴ σύναξις εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἅγ. Παρασκευῆς Ἀθηνῶν (Διοσκοῦρων 6, Μοναστηράκι) ὅπου θά ψαλλῇ παρακλητικὸς κανὼν καί εἰδικῶς ἐπιλεγμένα τροπάρια, θά ἀναγνωσθῇ τμῆμα τοῦ συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καί θά ἀκολουθήσῃ σχετικὴ ὁμιλία πρὸς τόν πιστὸν λαόν ὑπὸ Ἀρχιερέως τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος

- † Ὁ Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος
- † Ὁ Θεσ/νίκης & Δημητριάδος Μάξιμος
- † Ὁ Ἀχαΐας & πάσης Πελοποννήσου Καλλίνικος
- † Ὁ Χίου, Ψαρῶν & Οἰνουσῶν Στέφανος
- † Ὁ Εὐρίπου & Εὐβοίας Ἰουστίνος
- † Ὁ Ἀμερικῆς Παῦλος
- † Ὁ Πειραιῶς & Σαλαμίνας Γερώντιος
- † Ὁ Ἀττικῆς & Βοιωτίας Χρυσόστομος
- † Ὁ Χριστιανουπόλεως Γρηγόριος
- † Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος
- † Ὁ Βρεσθένης Θεοδόσιος

Ἐκπρόσωπος Τύπου

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ τήν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 2ας/15ης Μαρτίου 2001 ὥρισεν ὡς Ἐκπρόσωπον Τύπου καί Ὑπεύθυνον Δημοσίων Σχέσεων τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριον.

Ἡ ἐπίσημος θέσις τῆς Ἐκκλησίας μας διά τὰ ἀνακύπτοντα θέματα ἐκφράζεται διά τῶν Δελτίων Τύπου τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται εἰς τὰ Μ.Μ.Ε.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τῇ 11 η/24 η Ἀπριλίου 2001

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ - ΑΘΩ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

«Φεύγετε τοὺς παπικούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφεως»
(Ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός)

«Τὸν πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία»
(Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός)

Ἡ ἀντορθόδοξος καί ἀνθελληνική ἀπόφασις τῆς νόμου κρατούσης Ἐκκλησίας, νά ὑποκύψῃ εἰς τὸν Πάπαν, ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως ἱστορικόν σταθμόν εἰς τὰ χρονικά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μέ ἀπροβλέπτους καί δυσσιώδους συνεπειάς δι' ὅλους μας.

Τό γεγονός αὐτό ἐνέχει καί ἄλλας διαστάσεις, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἄλλα παρουσιάζει τό προσκήνιον καί ἄλλα διενεργοῦνται εἰς τό παρασκήνιον. Πρὸς τό τελευταῖον συνηγορεῖ καί ἡ πρό μηνῶν αἰφνίδιος καί προκλητική, γιὰ τὸν Ἑλληνικόν λαόν, ἐπίσκεψις εἰς τό Βατικανόν, τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, κατὰ τὴν ὁποίαν προσεκάλεσε τὸν Πάπαν ἐπισήμως, νά ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀρχηγὸς κράτους.

Ἀναντιρρήτως ἡ τελευταία ἐκ νέου ἀνακίνησις τοῦ θέματος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πολιτείας, ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν καταπίεσιν τῆς συνειδήσεως καί βουλήσεως, τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ διὰ τὴν Κρατούσαν Ἐκκλησίαν, κατόπιν τῆς τελευταίας ἀποφάσεως αὐτῆς, καθαρὰν προδοσίαν εἰς τὰ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Μετὰ τὴν συνταρακτικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀποκαλύπτεται πλέον, ποῖος εἶναι ὁ κ. Χριστόδουλος καί οἱ Συνοδικοὶ του. Παραλλήλως δίδεται ἐξήγησις σχετικῶς μέ τὸν χειρισμὸν τοῦ θέματος τῶν ταυτοτήτων ὑπ' αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὸ ἀνωφελές καί ἄκαρπον σχέδιον τῆς συλλογῆς ὑπογραφῶν. Τώρα ἀποδεικνύεται πόσον παραπλανητικὸν καί ὑποπτον ἦτο αὐτό, διότι θά ἔπρεπε εἰς τὸν καιρὸν τῶν λαοσυνάξεων νά ληφθοῦν ἄλλαι ἀποφάσεις, μέ ἀπόδοσιν βαρύτητος εἰς τὸ μείζον θέμα τῆς μὴ λήψεως ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων καί ὄχι μόνον εἰς τὸ ἐλάχιστον, τῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται, ὅτι ἔγινε δεκτὴ ἐκμετάλλευσις καί καπηλεία τῆς καλῆς προαιρέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, κατὰ τίς λαοσυνάξεις, μέ ἀπωτέρους δολίους σκοπούς.

Τὰ ἀνωτέρω γεγονότα σηματοδοτοῦν σαφῶς διὰ τὸ

ἐγγὺς μέλλον, ἀφ' ἐνός τὴν ἄμεσον ἐφαρμογὴν τῶν προγραμμάτων τῆς πανθησκείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς ἐπαράτου παγκοσμιοποιήσεως, καί ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἀπαραιτήτου ὅρου καί παραμέτρου πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς περιβοήτου συγχλίσεως, τῶν μελῶν - χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Διότι δέν δύνανται οἱ ὀρθολογισταὶ ἐταῖροι μας, νά ἀποδεχθοῦν πλήρως τὸ σχῆμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἄνευ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Καί συνεπῶς δι' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀδιάφοροι διὰ τὰς ἐπτὰ Οἰκουμενικάς Συνόδους καί τὴν Ἱεράν Παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐνωσις αὐτὴ εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, σημαίνει ὑποταγὴν εἰς τὸν Παπισμὸν, ὁ ὁποῖος δεσπόζει εἰς τὴν Ἡνωμένην Εὐρώπην.

Ἡ Ἱερά Μονὴ Ἐσφιγμένου ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν ἀρνητικὴν συνοδικὴν ἀπόφασιν τοῦ 1999 τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, σχετικῶς μέ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα, εἶχε διατυπώσει τότε εἰς ἐπιστολὴν τὰς ἐπιφυλάξεις τῆς, ὡς πρὸς τὴν σταθερότητα τῆς ἀποφάσεως, καθότι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, στερεῖται ὀρθοδόξου φρονήματος, ὡς ὁπαδοὶ ὄντες τῆς παλαιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ πρόσφατη ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ἀπόφασις ἀπὸ αὐτὴν τοῦ 1999, ἐκτός τοῦ ὅτι ὑπονοεῖ ἔντονον παρασκήνιον, μέ πρωταγωνιστὴν τὸν πεπειραμένον εἰς τὴν διπλωματικὴν Βατικανὸν συγχρόνως ἀποτελεῖ τελικῶς, ἐκδηλὸν γελοιοποίησιν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν σκανδαλώδη αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, πολλοὶ ἀφελεῖς κληρικοὶ καί λαϊκοὶ θορυβημένοι, προτείνουν ἀπεγνωσμένως τὴν σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας, ἐλπίζοντες εἰς τὴν λήψιν ἐτέρας ἀρνητικῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα. Ἀλλὰ ποίας Ἱεραρχίας; Τῆς διαβρωμένης ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν; Ἐνα πρὸς ἕνα γνωρίζομεν τοὺς ὀγδοήκοντα νεοσημερολογίτας Ἱεράρχας, τί φρονοῦν διὰ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, συμφῶνως πρὸς τὰς ἐκάστοτε δηλώσεις καί ἐνεργείας τῶν. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία ἐξ αὐτῶν, πιστεύει ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶναι ἀδελφὴ ἐκκλησία, μέ ἔγκυρα μυστήρια καί Ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ὡς εἴπομεν καί ἀνωτέρω.

Αἱ ἀπόψεις αὐταὶ στηρίζονται καί ἐνισχύονται ἐκτός τῶν ἄλλων καί ἀπὸ τὴν ληστρικὴν Πατριαρχικὴν ἀπόφα-

σιν τοῦ 1965 τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων, ὡς ἐπίσης καί ἀπό τήν κακὸδόξον Κοινήν Δήλωσιν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς τό Μπαλαμάντ τοῦ Λιβάνου τό 1993.

Κατόπιν αὐτῶν, εἶναι δυνατόν νά ἀλλάξῃ τίποτε μέ τήν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα δεσμεύεται ἀπό τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἐνωσιν λόγῳ τῶν συνεχῶν χρηματοδοτήσεων τῆς ὑπ' αὐτῆς; Ἀπλῶς πιστεύομεν ὅτι θά ἐπέλθῃ περισσότερά σύγχυσις καί ἀπογοήτευσις εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ νέου ἡμερολογίου οἱ ὁποῖοι θά διαπιστώσουν ἄλλη μία φορά ἀκόμη, ὅτι ἐπροδόθησαν ἀπὸ τοὺς ποιμένας των, ὅπως συνέβη τό 1924 μέ τήν ἀλλαγὴν τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου καί μέ τὰ ἐν συνεχείᾳ σκανδαλώδη Οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα των.

Καίτοι ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀναντιρρήτως εἶναι κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ἐξ ἁμαρτιῶν μας, ἴσως ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου νά δοθῇ τέλος εἰς τό θέατρον τῶν ὀρθοδοξολογιῶν τῶν ἐπισκόπων τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, εἰς βάρος τῶν καλοπροαιρέτων ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν ἐκ τοῦ κατωτέρου κλήρου καί Λαοῦ αὐτῆς, μέ ἐπακόλουθον τήν ἀφύπνισιν καί ἐπὶ τέλους τήν ὀρθήν ἐκκλησιολογικὴν τοποθέτησιν των. Ὡς ἐκ τούτου νομίζομεν ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νά ἀποκαλυφθοῦν οἱ προβατόσχημοι λυκοποιμένες καί νά χωρίσῃ «ἡ ἡρα ἀπὸ τοῦ σιτάρι» κατὰ τήν λαϊκὴν ἔκφρασιν. Κατὰ συνέπειαν οἱ διατηροῦντες εἰσέτι τό ὀρθόδοξον φρόνημα εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρον τοῦ Ν. ἡμερολογίου, εἴθε βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νά ἐγκαταλείβουν τήν πεπλανημένην καί ὀρθολογιστικὴν ἄποψιν «ἄχρι καιροῦ», ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ, καί νά ἀποτείχιστοῦν ἐκ τῆς «ἐκκλησίας τῶν πονηρευομένων» κατὰ τό Δαυϊτικόν, δηλαδὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν, συντασσόμενοι μέ τοὺς ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Διότι ὀφείλομεν νά ἐπισημάνωμεν, ὅτι, μετὰ τό σοβαρόν ὀλισθημα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου τό 1924, ἐπὶ σκοπῶ προσεγγίσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τήν Παπικὴν, συμφώνως μέ τήν κατάπτυστον Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, σήμερον συντελεῖται τό δεύτερον ὀδυνηρόν ὀλισθημα, αὐτό τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἀντιχρίστου πάπα, μέ ἀπροβλέπτους συνεπείας καί προοπτικές, ὀδηγούσας ἀναμφιβόλως εἰς τὸν ἐκλατινισμόν τῆς Κρατούσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τῇ συνεργείᾳ καί ἀπαιτήσῃ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως. Πάντως εἶναι ἀδιανόητον νά κατευοδωθῇ ἡ σημερινὴ ἀντίδρασις καί ὁ ἀγὼν τῶν συντηρητικῶν τοῦ Ν. ἡμερολογίου, ἐάν δὲν ἐπέλθῃ ἡ ἐπιστροφή των εἰς τήν πατρῶαν εὐσέβειαν τήν πρό τοῦ 1924. Γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καί σήμερον, ὅπως καί τότε μέ τοὺς λατινόφρονες τοῦ Βυζαντίου, κατὰ τὰς περιόδους τῆς δυναστείας τῶν Παλαιολόγων τοῦ 1272 καί 1439 αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀποκορύφωμα τὰς ψευδοενώσεις Λυῶν καί Φερράρας - Φλωρεντίας.

Ἐν συνεχείᾳ ἅς ἴδωμεν τί εἶναι ὁ Παπισμός. Οἱ θρη-

σκευτικῶς ἀδιάφοροι, καιροσκόποι καί ἀνιστόρητοι ἴσως διατείνονται καί προβάλλουν τό ἐρώτημα διατὶ ὑπάρχει τόση ἀντιπαράθεσις καί ἀποστροφή τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος πρὸς τοὺς Παπικούς. Ἡ συμπεριφορὰ αὕτῃ δι' ὅσους δὲν γνωρίζουν ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τό ὅτι οἱ παπικοὶ ὡς αἵρετικοὶ καί καταδικασμένοι ὑπὸ Συνόδων, εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ, μὴ περιοριζόμενοι εἰς τήν αἵρεσιν των καί εἰς τὸν χρόνον των, μετὰ τό Σχίσμα τοῦ 1054 μ.Χ., ἐδραστηριοποιήθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων λίαν ἐμπαθῶς καί ἱμπεριαλιστικῶς, ὅπως καθυποτάξουν καί ἐξαφανίσουν τήν Ὁρθοδόξιν διὰ παντός μέσου, τήν μόνον ὀλοκληρωμένην Ἀλήθειαν.

Ὁφείλομεν καθηκόντως νά ἀπεικονίσωμεν καί πάλιν, ὡς καί εἰς τό παρελθόν, ἐν συνόφει τήν ἀπαισίαν προπαγάνδαν καί τὸν ἱταμόν θρησκευτικὸν ἱμπεριαλισμόν τοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατέστη διαρκὴς ἐπίβουλος τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀφοῦ συγχρόνως ὑπογραμμίσωμεν εἰς τὸν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν τὰς σοβαρώτερας πλάνας καί ἐωσφορικός κακοδοξίας του. Ὅθεν κατὰ πρῶτον ἀναφερόμεθα εἰς τό Πρωτεῖον καί Ἀλάθητον διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἐκάστοτε πάπας θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἶναι τοποτηρητῆς καί ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τήν σοβαρὰν δογματικὴν πτώσιν τοῦ FILIOQUE (= καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ) καί ἀκολούθως εἰς τήν ἀτελείωτον σειρὰν καινοτομιῶν, ὅπως τὰ Ἀζυμα εἰς τήν Θεῖαν Εὐχαριστίαν τό Καθαρτήριο πῦρ, τήν κατάργησιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ἱερῶν Κανόνων καί ἐν γένει τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τήν ἀγαμίαν τοῦ κλήρου, τήν προσκύνησιν τῶν ἀγαλμάτων ἀντὶ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τήν κτιστὴν χάριν, τήν πίστιν εἰς τήν ἄσπilon σύλληψιν τῆς Θεοτόκου, τό ράντισμα ἀντὶ τοῦ Βαπτίσματος κτλ. Τέλος, τήν ἄσκησιν κοσμικῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ Πάπα (διότι τό Βατικανόν εἶναι Κράτος καί ὁ Πάπας Μονάρχης), ὅποτε κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καί τῶν ἄλλων «χάσμα μέγα ἐστήρικται», ὥντως μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Λατίνων.

Ἀκολούθως ἀναφερόμεθα ἐνδεικτικῶς εἰς τὰ ἀποτρόπαια καί στυγερά ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ, τὰ ὁποῖα κατέγραψεν ἡ Ἱστορία εἰς βάρος τῶν πιστῶν του ἀφ' ἑνὸς καί ἀφ' ἑτέρου κυρίως εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων, παραλείποντες τήν ὀργανωμένη διπλωματία καί τὰς διαρκεῖς ραδιουργίας τοῦ Βατικανοῦ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

1ον. Αἱ φρικαλεότητες τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως τοῦ Μεσαίωνα, διὰ τῶν ὁποίων εὗρον τὸν θάνατον πλῆθος ἁθῶν, δι' ἁδίκων συκοφαντιῶν καί μηχανογραφίων.

2ον. Αἱ βάρβαροι καί αἱμοσταγεῖς Σταυροφορίαι διὰ τῶν ὁποίων ἠλῶθη ἡ Κων/λις καί οἱ Ἅγιοι Τόποι, ἐνῶ ταυτοχρόνως ὑπεσκέφθησαν τὰ θεμέλια τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ὑπ' αὐτῶν, μέ ἀποτελεσμα νά καταστή εὐάλωτος καί ἐν συνεχείᾳ νά ὑποδουλωθῇ ἐπὶ 400 ἔτη εἰς τοὺς Τούρκους.

3ον. Ἡ ἐπιδρομή τῶν Λατίνων, μέ ὄργανα τοὺς Λατινοφρόνας, Πατριάρχην Ἰωάννην Βέγκου καί τόν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Μιχαήλ Παλαιολόγου τόν Ἀζυμίτην εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, ἔχουσα ὡς συνέπειαν τό ὁμαδικόν μαρτύριον κατὰ τόπους τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἀντέδρασαν μέ ἀπαράμιλλον παραδειγματικήν ὁμολογία καί αὐτοθυσίαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

4ον. Ἡ ἀντίχριστος συμπεριφορά καί ὁ ἐκβιασμός τῶν Λατίνων πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὰς Συνόδους Φερράρας - Φλωρεντίας, προκειμένου νά ὑποκύψουν εἰς τὴν προδοτικήν ἔνωσιν.

5ον. Ἡ ἀνθελληνική καί προκλητική στάσις τοῦ Βατικανοῦ, εἰς τὰς περιπετείας τοῦ Γένους μας κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, τὴ Μικρασιατικήν Καταστροφὴν (συγχαρητήριοι τῇ/μά πρὸς Κεμάλ τοῦ Πάπα) καί ἐσχάτως εἰς τό Κυπριακόν καί Μακεδονικόν.

6ον. Ἡ γενοκτονία τῶν 800.000 Ὁρθοδόξων Σέρβων, κατὰ τόν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον, ὑπὸ τῶν δολοφόνων παπικῶν Οὐστάσι καί ἡ πρόσφατος Ἀγιοποίησις τοῦ Ἀρχ/πού Στέπινατς ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἡθικῶς αὐτοουργοῦ τῆς δολοφονίας τῶν Σέρβων.

7ον. Ἡ ὑποχθόνιος μέθοδος, ὀργάνωσις καί λειτουργίας τῆς Θεοσυγοῦς Οὐνίας ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ, πρὸς ἐξαπάτησιν καί βίαιον προσυλητισμόν τῶν Ὁρθοδόξων, ἦτοι Οὐνῖται φέροντες τὴν περιβολὴν τῶν Ὁρθοδόξων καί ἀκολουθοῦντες κατὰ πάντα τὰ τυπικά τῆς Ὁρθοδόξου Λατρείας, μνημονεύουν συγχρόνως τόν Πάπαν, καί οὕτω παραπλανῶντες τοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς, προσδένουν αὐτοὺς εἰς τό ἄρμα τῆς αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ. Εἶναι γνωστὰ τὰ δεινὰ πλήγματα, τὰ ὁποῖα ἐπέφερεν τό σατανικόν δίκτυον τῆς Οὐνίας, εἰς τὰς κατὰ τόπους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀνά τὴν Οἰκουμένην. Ἀναφέρομεν ἐνδεικτικῶς, ὅτι ἡ Οὐνία προσηλύτισεν τό ἥμισυ τῶν πιστῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ὡς ἐπίσης καί μέγα μέρος ὀρθοδόξων ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν Πολωνίας, Οὐκρανίας, Μολδαβίας καί λοιπῶν χωρῶν, χωρὶς νά παραλείπωμεν τὴν ἄκραν πρόκλησιν τῆς διατηρήσεως εἰς αὐτὴν τῆς χώρας μας Οὐνιτῶν Ἐπισκόπων.

8ον. Ἡ ἐν γένει διπλωματία καί πολιτικὴ τοῦ παπισμοῦ τῆς τελευταίας δεκαετίας ὑλοποιουμένη εἰς σύστασιν διαλόγων, κοινῶν συμποσίων καί συνεδρίων ὡς καί προγράμματα ταξιδίων δι' εἰρηνικῶν μέσων καί ἐνεργειῶν τοῦ Πάπα, μέ στόχον καί ἐπιδιώξιν τὴν διεῖδυσιν εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον, προκειμένου νά ἀλλάξῃ τό κλίμα τῆς δυσπιστίας τό ὁποῖον διὰ ἱστορικοὺς λόγους ἐπικρατεῖ εἰς βάρος του καί οὕτω ἐξοικειούμενος, νά προωθῇ τελικῶς τὴν ἔνωσιν - ὑποταγὴν εἰς τό Βατικανόν. Συγκεκριμένως ὁ Παπισμός μέσω τῆς συγχρόνου Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κατόρθωσε νά προλειάνῃ τό ἔδαφος, ἐπιφέρων διάβρωσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος εἰς ὅλα γενικῶς τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, μέ ἀποτελεσμα

νά θεωρῆται ἡ Παπική Ἐκκλησία ἀδελφὴ Ἐκκλησία μέ ἔγκυρα μυστήρια καί Ἀποστολικὴν διαδοχὴν. Τὰ τελευταία, εἶναι πίστις καί φρόνημα τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ν. ἡμερολογίου, μὴ ἐπιδεχόμενον οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν, ὡς ἐλέχθη καί ἀνωτέρω. Ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ Παπικοὶ δέν παύουν νά θεωροῦν τοὺς ὀρθοδόξους ὡς πεπλανημένους Σχισματικούς. Ὡ! τῆς ἀναιδεΐας καί τῆς παραφροσύνης των!

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, ἅς ὀφονται οἱ ἰθύνοντες τοῦ Νέου ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἐνέδωσαν ἄλλη μίαν φοράν, δημιουργοῦντες οὕτω κακόν προηγούμενον διὰ τὴν περαιτέρω ὑπονόμευσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι «ἐνός κακοῦ δοθέντος, μύρια ἔπονται».

Τέλος θά ἦτο παράλειψις νά μὴν ἐκφράσωμεν τὴν ἀπορίαν καί τὴν λύπην μας, πληροφορούμενοι ὅτι χεῖλη ἀγωνιζομένων νεοημερολογιτῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν εἰς τὰς συγκεντρώσεις καί τοὺς λόγους των, ἐκβιάζουν καί παροτρύνουν τόν κ. Χριστόδουλον καί τοὺς Συνοδικούς του πρὸς ἀλλαγὴν ἀποφάσεως σχετικῶς μέ τόν Πάπα, ἐπικαλούμενοι τὴν ἀπειλήν δημιουργίας νέων σχισμάτων. Δέον νά κατανοήσουν οἱ ἐν λόγω κληρικοὶ καί λαϊκοὶ ὅτι παραλογιζόμενοι, πλανῶνται πλάνην οἰκτρὰν, ὅταν θεωροῦν τὴν ἀποτείχισιν ὡς σχίσμα; ἐν μέσω τόσων συσσωρευμένων καί ὀγκωδῶν κακοδοξιῶν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας, παρερμηνεύοντες ἢ μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, οὐδόλως τόν ΙΕ' κανόνα τῆς ΑΒ Συνόδου καί τόν ΛΑ' Ἀποστολικόν.

Παραλλήλως δέ ἐξακολουθοῦν νά θεωροῦν τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους τοῦ Π. Ἑορτολογίου ἀδίκως ὡς σχισματικούς καθ' ὃν χρόνον οἱ τελευταῖοι ἐδικαιώθησαν καί δικαιώνονται συνεχῶς ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν γεγονότων. Τοὺς προλέγομεν ὅτι θά συρθοῦν θέλοντες καί μὴ θέλοντες ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκονται οἱ τοῦ Π. Ἑορτολογίου, ἢ δι' ἄλλως ἐγκαταλειπόμενοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θά ἀφομοιωθοῦν προσωροῦντες εἰς τοὺς Οἰκουμενιστὰς καί ἐνωτικούς, δίκην τῶν Λατινοφρόνων τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τῆς Δυναστείας τῶν Παλαιολόγων, ἐάν δέν ἀποτευχισθοῦν εἰς τὰς κρισίμους καί καθοριστικὰς ταύτας στιγμὰς καθότι μέση ὁδὸς δέν ὑπάρχει.

Ἐν κατακλείδι δέον ὅπως κατανοηθῇ ὑπὸ πάντων, ὅτι τό ὑπουργον Βατικανόν ὑποτιμὸν τὴν νοημοσύνην τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων προβάλλει δῆθεν ὡς σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀντιχρίστου πάπα, τὴν προσκύνησιν τῶν διαφόρων τόπων, ὅπου διέβη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ πρόφασις ὅμως αὐτὴ δέν πείθει οὐδένα, διότι ἄλλα ἀποσκοποῦνται καί ἐπιδιώκονται, ὡς εἴπομεν καί ἀνωτέρω. Ὁ μὲν Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἔφερε εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν πορειῶν του τὴν εὐλογίαν, ἀντιθέτως ὁ ἀντίχριστος Πάπας σήμερον, θά ἐπιφέρῃ ἀναντιρρήτως τὴν θεήλατον ὀργὴν καί τὴν κατάραν. Διότι ἐδῶ ὀφείλομεν νά ὑπενθυμίσωμεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι πρὸ τῆς ἀλώσεως καί τῆς καταστροφῆς τῆς Βασιλευούσης ἀπὸ τοὺς Τούρκους,

προηγέθησαν συμπροσευχαί καί συλλείτουργα μέ τούς Λατίνους εἰς τόν Ι. Ναόν τῆς ᾿Αγίας Σοφίας, συμμετέχοντος τοῦ Αὐτοκράτορος καί τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων τῆς Κων/πόλεως. Ἐπίσης δέ, εἰς τήν ἐποχήν τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαήλ Παλαιολόγου τοῦ Ἀζυμίτου καί τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου κατά τήν ἐπιδρομήν τῶν Λατίνων καί Λατινοφρόνων τοῦ Βυζαντίου εἰς τό ᾿Αγιον Ὅρος, εἰς μέν τήν Ἱ. Μονήν τῆς Μεγίστης Λαύρας οἱ ἱεουργήσαντες μετά τῶν Λατινοφρόνων, μετά θάνατον εὐρέθησαν ἀλύωτοι, μαῦροι καί τυμπανιαῖοι, εἰς δέ τήν Ἱ. Μονήν τοῦ Ξηροποτάμου εἰς τήν ὁποίαν συνέβη ἡ ἴδια προδοσία τῆς Πίστεως, ὁ μέν Ἱ. Ναός κατεχώσθη ὅλος ἐντός τῆς γῆς, τό δέ Μανιτάριον μέ τούς τεσσαράκοντα κλώνους πού ἐφύετο ὀπισθεν τῆς ᾿Αγίας Τραπέζης κατά τήν ἑορτήν τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τούς ὁποίους πανηγυρίζει ἡ Ι. Μονή ἔκτοτε ἔπαυσε νά φύεται.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἅς προσέξωμεν πολύ, ὅτι εἰς τούς ἀποκαλυπτικούς καί χαλεπούς αὐτούς καιρούς τούς ὁποίους διερχόμεθα, δοκιμάζεται δεινῶς ἡ Πίστις μας, διότι σοβαρά γεγονότα διαδέχονται ἐσχάτως τό ἕνα τό ἄλλο, ὅπως τό θέμα τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, τοῦ βλασφήμου Ἀνδρουλάκη καί ἡ ἐπικείμενη ἐπίσκεψις τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα.

Ὅθεν αἰρόμενοι εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων καί τῶν εὐθυνῶν μας, τάς ὁποίας ἔχομεν ἔναντι Θεοῦ καί ἀνθρώπων, πρέπει νά κατανοήσωμεν ὅτι ἔχομεν ἱερόν χρέος καί καθήκον, κλῆρος καί λαός, τό λείμμα τῆς εὐσεβείας νά ἀγωνισθῶμεν τόν καλόν ἀγῶνα τῆς ὁμολογίας καί νά ἀντισταθῶμεν μέ ὅλην τήν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας μέχρι καί μαρτυρικοῦ αἵματος ἂν χρειαστεῖ, ὑπέρ τῆς διαφυλάξεως τῆς ἀμωμότητος ὀρθοδόξου Πίστεώς μας, διότι «κύκλω ἡμῶν οἱ ἄσεβεῖς περιπατοῦσι», «Οἱ δέ θέλοντες εὐσεβῶς ζεῖν διωχθήσονται».

«Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε, φίλη Ὁρθοδοξία
οὐ φευσόμεθά Σε, πατροπαράδοτον Σέβας,
ἐν Σοί ἐγεννήθημεν, ἐν Σοί ζῶμεν,
καί ἐν Σοί κοιμηθησόμεθα.
Εἰ δέ καί καλέσει καιρός,
μυριάκις ὑπέρ Σου τεθνηξόμεθα»

Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ.
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
Εὐχέτης πρὸς Κύριον
Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἐσφιγμένου - Ἀγίου Ὁρους
† Ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος
καί οἱ σὺν Ἑμοί ἐν Χῳ Ἀδελφοί

Ἱστορικές καί Θεολογικές προσεγγίσεις ἀναφορικά μέ τόν Παπισμό

Υπό τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Ἀμερικῆς κ. Παύλου

Ὁ Θεσμός τοῦ Πάπα (= Πατριάρχου Ρώμης)

Κατ' ἀρχήν, ὁ παπικός θεσμός εἶναι θεσμός ὁ ὅποιος ὑπάρχει ἀπό τήν ἐποχή τῶν ἀγίων οἰκου-
μενικῶν συνόδων. Ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς
Ὁρθοδοξίας ἐξ ἀπόφews πρεσβείων τιμῆς ἦταν ὁ
ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης καί αὐτό εἶχε καθορισθεῖ
ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν ἀγίων οἰκουμενικῶν συ-
νόδων. Ἐνόςω τό Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης ἦταν
ἀναποσπάστως συνδεδεμένο μέ τήν ἑλληνορω-
μαϊκή, τήν λεγομένη «βυζαντινή» αὐτοκρατο-
ρία, ὑπῆρχε κοινή τοποθέτηση ἐπὶ τῶν θεολο-
γικῶν θεμάτων καί πολλές φορές τό παλαίφατο
Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης ὑπερθεμάτιζε καί ὑπερ-
μαχοῦσε ὑπέρ τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ὅπως στήν
περίπτωση τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀρειανισμοῦ, ἐπὶ τῆς
ἐποχῆς τῆς πνευματομαχίας καί τοῦ νεστοριανι-
σμοῦ. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς μονοφυσιτικῆς διαιρέ-
σεως γιά παράδειγμα, ὁ Ἅγιος Λέων Πάπας
Ρώμης ἦταν ὁ ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ κατάληψις τοῦ παπικοῦ θρόνου ἀπό τοὺς Φράγκους

Στή συνέχεια, μετά ἀπό τήν σύγκληση τῆς Ζ' Ὀικουμενικῆς Συνόδου, δηλαδή γύρω στόν 9ο
καί 10ο αἰῶνα, ἔχουμε τήν κατάληψη τοῦ δυτι-
κοῦ τμήματος τῆς αὐτοκρατορίας ἀπό τοὺς Τευ-
τονοφράγκους, οἱ ὅποιοι ἦταν οἱ πρῶτοι πού
ἀλλοίωσαν τόν χαρακτήρα τῆς θεολογίας. Τό
οὐσιῶδες σημεῖο τό ὅποτον θέλωμε νά ἐπισημά-
νωμε εἶναι, ὅτι ἡ διαστροφή τῆς διδασκαλίας τῆς
μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς
Ἐκκλησίας δέν ἔγινε ἀπό τοὺς Ρωμαίους Πάπες
τῆς Ρώμης, ἀλλά ἀπό τοὺς Τευτονοφράγκους
ὁπαδούς τοῦ Καρλομάγνου καί ὅλων τῶν προπα-
τόρων τοῦ Βαρλαάμ καί τοῦ Ἀκινδύνου.

Ποιά εἶναι ἡ εἰδοποιός διαφορά μεταξύ τῆς φρα-
γκολατινικῆς θεολογίας καί τῆς ὀρθόδοξης; Πάρα
πολύ ἀπλή: ἡ φραγκολατινική θεολογία βασιίζεται
ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας καί τοῦ ὀρθοῦ λόγου καί ἄλλοι-
ώνει τόν ἐμπειρικό καί θεραπευτικό χαρακτήρα τῆς
θεολογίας τῆς Καθολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ὅταν πλέον οἱ Φράγκοι κατέλαβαν τόν παπικό
θρόνο, ἀποδιώκοντας τόν τελευταῖο Ἑλληνορω-
μαῖο Πάπα καί ἐγκαθιστώντας τόν Φράγκο, τότε
κατέστησαν τόν παπικό θεσμό κύριο μοχλό προω-
θήσεως τῶν κακοδοξιῶν τους.

Ἡ φραγκική θεολογία

Λίγες σκέψεις τώρα ἐπάνω στήν φραγκική θεο-
λογία, ἡ ὁποία εὕρσκει τόν ἐκπρόσωπό της στόν
ἐκπεσόντα πλέον παπικό θεσμό, ἢ μᾶλλον στόν κα-
ταλυθέντα παπικό θεσμό. Ὑπάρχει μία πεπλανη-
μένη διδασκαλία ὅτι οἱ Πάπες τῆς Ρώμης ἀντιμά-
χοντο τήν Ἑλληνική Ὁρθοδοξία ἀπό τήν ἐποχή
τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων. Αὐτό εἶναι ἱστορικό
λάθος καί μάλιστα ἱστορική διαστρέβλωση. Διότι
οἱ Πάπες τῆς Ρώμης τῶν Ὀικουμενικῶν Συνόδων
ἦταν ἀναποσπάστως συνδεδεμένοι μέ τήν Αὐτο-
κρατορία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί οὐδεμία
σχέση εἶχαν μέ τήν μεταγενέστερη μορφή τοῦ πα-
πισμοῦ, πού ἀποσυνδέεται ἀπό τό ἐνδοξο ἑλληνο-
ρωμαϊκό παρελθόν του καί γίνεται πλέον ὄργανο
τῶν ἐπεκτατικῶν σχεδίων τοῦ Καρλομάγνου καί
τῶν διαδόχων του, τῶν Φράγκων. Ἐκτοτε ὁ φρα-
γκικός παπισμός, (πού διακρίνεται τοῦ ὀρθόδοξου
θεσμοῦ) υἱοθετεῖ τήν φραγκολατινική θεολογία, ἡ
ὁποία βρῆκε σέ μεταγενέστερους αἰῶνες τήν ἐκπρο-
σώπησή της κυρίως στόν Ἀκινδύνο καί στόν Βαρ-
λαάμ, οἱ ὅποιοι ἦλθαν σέ ἀντιπαράθεση μέ τήν
Ὁρθοδοξία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου
τοῦ Παλαμᾶ. Ἡ Ὁρθοδοξία ἐκπροσωπεῖται κατὰ
τήν περίοδο ἐκείνη ἀπό τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν
Παλαμᾶ, ὁ ὅποιος καθίσταται κανόνας πίστεως.

Ἡ διαφορά τῆς Φραγκικῆς ἀπ' τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία

Ἄς ἐπισημάνωμε τήν οὐσιώδη διαφορά: ἡ θεο-
λογία τῶν Φράγκων δέν εἶναι θεολογία ἀλλά
φιλοσοφία. Τί σημαίνει αὐτό; Ἡ θεολογία στήν
ἀρχέγονη μορφή της εἶχε θεραπευτικό χαρακτή-
ρα, ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶχε φιλοσοφικό χαρα-
κτήρα. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὅπως καί οἱ πρό

αὐτῶν Ἅγιοι Προφῆτες, καί οἱ μετ' αὐτούς Ἀποστολικοί Πατέρες καί οἱ Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθὼς καί οἱ Μάρτυρες καί οἱ Ὁμολογηταί, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλαδή τῶν Προφητῶν μέχρι καί τὴν Δευτέρα Παρουσία, ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει ἓναν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ: τὴν ἀποθεραπεία τοῦ ἀνθρώπου. Τό νά χειραγωγῇ τόν ἄνθρωπο διὰ μέσου τῶν τριῶν σταδίων, τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς θεώσεως.

Ἡ ἐμπειρία τῆς θεώσεως

Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δέν μπορεῖ νά συνταυτισθῇ μέ τὴν κτίση, ὑπάρχει ἡ συμβολικὴ θεολογία ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο ἀπλάνως στὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως. Ὁ σκοπὸς τῆς θεολογίας εἶναι νά ὁδηγηθῇ ὁ ἄνθρωπος στὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως. Χωρὶς αὐτὸ τό τρίδομον στάδιον, κάθαρσις - φωτισμός - θέωσις, ἡ θεολογία μετατρέπεται σέ φιλοσοφία, ὅποταν χάνει τελείως τὴν ὑπόστασίν της. Γενομένης αὐτῆς τῆς μεταστροφῆς, τῆς ἀλλοιώσεως, παύει πλέον ἡ θεολογία νά ἔχει θεραπευτικὸ χαρακτήρα, καί καθίσταται ἓνας φορέας φιλοσοφικῆς ἔρευνας. Ὅπως μᾶς ἐδίδασκαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι ἐπλανήθησαν διότι συνταύτισαν τὴν κτίση μέ τόν κτίσαντα, διότι δέν διήνυσαν τὴν κάθαρση, τὴν θεραπεία, καί γι' αὐτὸ κατέληξαν σέ ἐσφαλμένα συμπεράσματα γύρω ἀπὸ τόν Θεό. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο εἶναι ἐπικίνδυνοι καί οἱ αἵρετικοί, διότι φιλοσοφοῦν γύρω ἀπὸ ἓναν ἀνύπαρκτο θεό, σέ ἀντίθεση μέ τὴν Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία θεολογεῖ ἐμπειρικῶς, δηλαδή βάσει τῆς ἐμπειρίας τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Θεολογοῦν οἱ Πατέρες καί ἡ θεολογία αὕτῃ ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στὴν κάθαρση, ἡ δέ κάθαρση στὸν φωτισμό καί ὁ φωτισμός στὴν ἀλήθεια, πού εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τῆς δυνάμεως τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Εἶναι πάρα πολὺ οὐσιαστικὴ αὕτῃ ἡ τοποθέτηση καί πρέπει νά τὴν υπογραμμίσουμε, διότι ἄλλως, ἐάν ἡ ἀντιπαράθεση μέ τόν παπισμὸ βασιλεύει σέ μιά φιλοσοφικὴ διαμάχη, τότε καταλήγει καί ἡ Ὁρθοδοξία μας νά γίνεται μιά σχολαστικὴ φιλοσοφικὴ σχολή. Ἀλλά δέν εἶναι αὕτῃ ἡ πραγματικότης. Ἡ διαφορὰ μας εἶναι ἀκριβῶς ὅτι ἡ θεολογία τῆς Ὁρθοδοξίας στηρίζεται ἐπάνω στὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως καί ὄχι στὸν στοχασμὸ τῆς φιλοσοφίας τῶν δυτικῶν.

Οἱ αἵρετικοὶ ἀνά τοὺς αἰῶνας

Οἱ Φράγχοι δέν ἦταν οἱ πρῶτοι πού φιλοσόφησαν περὶ Θεοῦ. Ἐπαναλαμβάνουμε, ὁ σκοπὸς τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, (Προφήτου, Ἀποστόλου, Ἀποστολικοῦ Πατρὸς καί Ἀποστολικῶν Διαδόχων) εἶναι ἓνας καί ἀποκλειστικός: ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου, τό νά μπορῇ δηλαδή ὁ ἄνθρωπος νά ἰδῇ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλωστε, ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται στὴν πεπτωκυῖα κατάσταση καί μέσα σὸ σκοτὸς καί τὴν δυσλειτουργία τῆς νοερᾶς του δυνάμεως, ἡ θεολογία τοῦ ἀνθρώπου μετατρέπεται σέ στοχαστικὴ φιλοσοφία, ἡ ὁποία τὸν ὁδηγεῖ σέ ἀδιέξοδο, στὴν σχολαστικὴ ἀντίληψη τῶν πραγμάτων, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποθεραπεύεται καί παραμένει ἀνενέργητος πνευματικά, ὅποτε ἡ ἐπαφή του μέ τὴν Χριστιανοσύνη καί τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἐντελῶς ἄχρηστη.

Ἡ ἀποστολικὴ διαδοχή

Οἱ πρῶτοι φιλόσοφοι ἦσαν καί οἱ πρῶτοι αἵρετικοί. Ὁ Ἄρειος, ὁ Εὐνόμιος, ὁ Νεστόριος, οἱ ὁποῖοι ξέφυγαν καί αὐτοὶ μέ τὴν σειρά τους, πρὶν ἀπὸ τοὺς Τευτονοφράγκους βεβαίως, ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξία, δηλαδή δέν εἶχαν τὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως, ἀλλὰ οὔτε κἂν διήνυσαν τό στάδιο τῆς καθάρσεως, ἔφθασαν σὸ νά αἵρετικολογοῦν, νά διδάσκουν διαστρεβλωμένα περὶ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τοὺς κατήρεσε, διότι δέν ἦσαν ἀποστολικοὶ διάδοχοι. Πῶς μπορεῖ ἀποστολικὸς διάδοχος νά διδάσκη ἀλλότρια περὶ τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ ταυτίζεται μέ τὴν ἀποστολικὴ διδασκαλία καί τὴν ἀποστολικὴν κατάσταση καί μέ τὴν ἀποστολικὴν πνευματικότητα; Ἐάν λείπει ἡ ἀποστολικὴ διδασκαλία, ἡ πνευματικότης, ὁ κηρύσσει τὴν αἵρεσιν ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴ. Ἀλλιῶς, ἔχομε μαγικὴ ἀντίληψη περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς, διδασκῆ βεβαίως τὴν ὁποίαν πρεσβεύουν καί σήμερα πολλοὶ δυτικὸπληκτοὶ «ὀρθόδοξοι» πού δυστυχῶς τὴν ἔχουν υἱοθετήσῃ. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε σήμερα φοβερὴς διδασκαλίας κατὰ τίς ὁποῖες ἀναγνωρίζεται ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ πάντων τῶν αἵρετικῶν, εἴτε εἶναι Μονοφυσῖται, εἴτε Ἀρειομανῖται (ὅπως εἶναι οἱ λατινὸφρονες), ὅπως θά δοῦμε κατωτέρω.

Οἱ πατέρες λοιπὸν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶδαν ὅτι ὁ Ἄρειος ἐδίδασκε ἀλλότρια. Αὐτὸ ἐπεσήμανε σέ αὐτοὺς ὅτι ὁ Ἄρειος ἔπαυσε πλέον νά εἶναι ὁ θεραπευτὴς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλη-

σίας, ἦταν ἐπικίνδυνο στοιχεῖο καί ἔπρεπε τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας νά προειδοποιηθεῖ ὅτι αὐτό πού λέγει ὁ Ἄρειος δέν ταυτίζεται μέ τήν ἀποστολική διδασκαλία, εἶναι φιλοσοφία, εἶναι μυθολογία, εἶναι ἀνύπαρκτος ὁ θεός τοῦ Ἀρείου. Ὁ Ἄρειος φιλοσοφεῖ, δέν θεραπεύει. Ὁ Ἄρειος διαλέγει νά ἀκολουθήσει τήν μέθοδο τῆς φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρῶν καί καταλήγει σέ αἰρετικά συμπεράσματα.

Τό πιό φοβερό πού πρέπει νά τονισθῇ εἶναι, ὅτι ὁ αἰρετικός φιλοσοφεῖ, δέν θεολογεῖ. Ἡ θεολογία εἶναι θεραπεία, ὅχι στοχαστική, ἀκαδημαϊκή μυθολογία περί τοῦ Θεοῦ. Αὐτός δέν εἶναι ὁ σκοπός τῆς Χριστιανισμοσύνης.

Μετά ἀπό τούς πρώτους αἰρετικούς τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, οἱ ὅποιοι ἐθεωρήθησαν ἐπικίνδυνα στοιχεῖα γιά τήν Χριστιανισμὸν*, ἔχουμε τήν παρουσία τῶν Τευτονοφράγκων οἱ ὅποιοι ἀκολούθησαν τήν θεολογίαν τοῦ Ἀνσέλμου** ἡ ὁποία ἔχει τήν βάση τῆς στήν λανθασμένη τοποθέτηση τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου σέ δογματικά θέματα. Γιατί καί ὁ ἱ. Αὐγουστίνος*** σέ κάποια σημεῖα ἐξέκλινε τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας. Οἱ Τευτονοφράγκοι υἱοθέτησαν τά σημεῖα αὐτά τά ὁποῖα στήν κυριολεξία ἀνατρέπουν ὅλη τήν ἀποστολικότητα τῆς μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Φράγκοι υἱοθετώντας αὐτήν τήν διδασκαλίαν, κατέλαβαν τόν Ρωμαϊκό θρόνο τό ἔτος 1009. Ἐξέβαλαν τόν ἐλληνορθόδοξο Πάπα τῆς Ρώμης Ἰωάννη ΙΘ' καί ἐγκατέστησαν στό κέντρο τῆς Ρωμιοσύνης, στή Ρώμη, τόν Τευτονο-

φράγκο Πάπα Σέργιο Δ'. Ὁ παπικός θεσμός πλέον ἀλώθηκε καί ἔγινε ὄργανο τῶν ἐπεκτατικῶν τάσεων τῶν Φράγκων καί τοῦ Καρλομάγνου καί ὄλων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι καταπιέζουν καί καταδιώκουν τήν Ὀρθοδοξία.

Τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς διδασκαλίας τῶν Τευτονοφράγκων εἶναι βεβαίως, παράδοξα, διότι ὁμοιάζουν πέρα ὡς πέρα μέ τήν διδασκαλία τῶν Ἀρειανῶν. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, κηρύσσουν ὅτι ὁ Θεός δέν ἔχει φυσικήν ἐνέργειαν.

Ἴσως σ' αὐτό τό σημεῖο πεῖ κάποιοι «αὐτά εἶναι φιλοσοφίες, αὐτά εἶναι θεολογίες, δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν τί ἔλεγαν τήν ἐποχή ἐκείνη, ἀλλά τί λέγουν τώρα» ἅς κάνουμε μία ἔνωση καί τά βρίσκουμε». Δέν εἶναι ἔτσι τά πράγματα, διότι ἀπό κεῖ καί πέρα μετατρέπεται ἡ Ὀρθοδοξία σέ μία μεταφυσική δεισιδαιμονία, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο, στόν σκοταδισμό καί στήν πνευματική ἀρρώστεια, ἡ ὁποία ὅχι μόνο δέν θεραπεύει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά τόν ὁδηγεῖ σέ φρικτές καταστάσεις πού θά τίς δοῦμε παρακάτω.

Σύγχυση Φύσης καί Ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ

Ποιό εἶναι τό πρόβλημα, ὅταν λέγουν οἱ Φράγκοι ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα; Πρῶτα ἀπ' ὅλα τό σπουδαιότερο εἶναι νά καταλάβουμε, ὅτι περιγράφουν ἕνα θεό τόν ὅποιον δέν περιέγραφαν καί δέν εἶδαν οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Περιγράφουν ἕναν ἄλλοτριωμένο θεό, ἕναν ἀνύπαρκτο θεό, ἕναν θεό ὁ ὁποῖος εἶναι ἀποκύημα τῆς φαντασίας καί τῆς φιλοσοφικῆς, στοχαστικῆς μεταφυσικῆς μωρολογίας τῶν Φράγκων. Ὁ Θεός δέν ἔχει φυσική ἐνέργεια λέγουν καί τότε πλέον ἀρειανίζουν, διότι ὁ Ἄρειος ἦταν ὁ πρῶτος πού ἔλεγε ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Λόγου καί τοῦ Πνεύματος ἦταν κτίσματα. Εἶναι αἵρεσις αὐτό. Ἐπειτα λέγουν οἱ Φράγκοι ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ γίνεται καί ἀπογίνεται: εἶναι κτίσμα, δηλαδή δημιουργεῖται τό σύνολο αὐτό καί μετά ἀπογίνεται, ἔρχεται πάλι σέ ἀνυπαρξία. Δηλαδή, π.χ. ἡ φωτιά πού παρουσιάστηκε στήν βᾶτο τοῦ Μωϋσέως, ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, οἱ Θεοφάνειες στήν Παλαιά καί στήν Καινή Διαθήκη, ὅλα εἶναι κτίσματα γινόμενα καί ἀπογινόμενα. Λέγουν δηλαδή πράγματα, πού στήν οὐσία οὔτε ὁ Ἄρειος δέν ἐτόλμησε νά πεῖ, διότι αὐτός εἶπε ὅτι ὁ Λόγος καί

* Διότι ἡ θρησκεία ὅταν μετατρέπεται σέ φιλοσοφία γίνεται ἐπικίνδυνη γιά τήν ψυχολογική υἱεία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιφέρει δεινά, διότι ὁ φανταστικός καί ἀνύπαρκτος θεός τῶν αἰρετικῶν, ὅχι μόνον δέν θεραπεύει τόν ἄνθρωπον, ἀλλά διά τῆς φαντασίας προωθεῖ τόν ἄνθρωπον σέ φοβερές καταστάσεις. Γι' αὐτό μέσα στόν θρησκευτικό χώρο ἐκτός τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου πατερικῆς διδασκαλίας, ἔχουμε φοβερά φαινόμενα, ὅπως οἱ θρησκευτικοὶ πόλεμοι.

** Ἀνσέλμος Καντερβούριας (1033-1109): Λατίνος «θεολόγος», πολέμιος τῆς Ὀρθοδοξίας, τόν ὅποιον οἱ Φράγκοι θεωροῦν ἅγιον.

*** «Ἀλλά μέν καί Αὐγουστίνον φασί πλεῖον ἢ Ὀγδοήκοντα τῶν ἱερῶν ζητημάτων ἀναζητῆσαι καί διορθώσασθαι μετά πλείραν μακράν θεωρόν τό τούτων βελτίω γεγεννημένον, οὐδέ ἡνέσχετο παρ' ἄλλων αἰτίαν δέξασθαι· οὐδέ αἰσχρόν ἡγήσατο δόξαι, τά βελτίω μεταμαθεῖν ὕστερον... ἀλλ' ἐπεὶ συγγράμματά μεν ἐτύγχανε πλεῖστα ἐκδεδωκώς, πάντων εὐθύς ἀρπαζόντων αὐτά, τῷ πόθῳ τῆς ἀρετῆς ἐκείνου καί τῆς σοφίας πρὶν ὠριμωτέρας ἐπιστάσεως τυχεῖν παρ' αὐτῶν...». (Γενναδίου Σχολαρίου «Σύνταγμα» σελ. 41-42)

τό Πνεῦμα ἦσαν κτίσματα - φοβερή αἵρεσις - ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶχε τήν κοινή λογική νά πεῖ, ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ Πατρός ἦσαν ἄκτιστες. Οἱ Φράγχοι ὅμως καταλήγουν καί λέγουν ὅτι ἂν καί ἡ ὁλότητα τῆς Ἀγίας Τριάδος, οἱ τρεῖς ὑποστάσεις, εἶναι ἄκτιστες, ὅμως ἡ ἐνέργεια εἶναι κτίσμα! Ἀργότερα θά δοῦμε τήν Ἐκκλησίαν μας νά καταδικάζει τήν Ἀρειανική αὐτήν ἀντίληψη στό πρόσωπο τοῦ Βαρλαάμ καί τοῦ Ἀκινδύνου.

Στήν συνέχεια, ἐπειδή δέν μπορούσε νά εὐσταθήσει αὐτή ἡ ἀποψή τους, υἱοθετοῦν τήν ἀντίληψη ὅτι ἡ ἐνέργεια καί ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ ταυτίζονται. Ἐτσι ξέπεσαν στήν αἵρεσι τοῦ Σαβελλιανισμοῦ, μία αἵρεσι ἡ ὁποία προϋπῆρξε τῆς ἀρειανικῆς αἵρέσεως καί ἡ ὁποία ἔλεγε παρόμοια γύρω ἀπό τίς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς Ἀγίας Τριάδος, λέγοντας ὅτι τά τρία πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος ἦταν ὁμοῦ-πόστατα, δηλ. αἵρεσις φρικτή. Ἐδῶ οἱ Φράγχοι σαβελλιανίζουν διότι ταυτίζουν τήν ἐνέργεια καί τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα, στήν ἐποχή τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, βλασφημοῦσαν ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων κηρύττοντας ὅτι ἡ ἐνέργεια τήν ὁποία ἔβλεπαν οἱ μοναχοί, ἡ φυσική ἐνέργεια καί δόξα τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἦταν κτίσμα - ὅπως εἴπαμε καί παραπάνω - γινόμενον καί ἀπογινόμενον.

Ἡ σύγχυσις κοινῶν καί ἀκοινωνήτων ιδιωμάτων τῆς Ἀγίας Τριάδος

Τό ἄλλο πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουμε στήν αἵρεσι τῶν Φράγκων εἶναι ὅτι συγχέουν τά κοινά καί τά ἀκοινωνήτα ὑποστατικά ιδιώματα τῶν τριῶν προσώπων τῆς Τριαδικῆς θεότητος. Κατά τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, στήν Ἀγία Τριάδα ὑπάρχουν τά κοινά, (αὐτά πού ἀνήκουν καί στά τρία πρόσωπα), καί τά ἀκοινωνήτα ιδιώματα, (αὐτά πού ἀνήκουν ἰδιαίτερα στό κάθε πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος ξεχωριστά). Τί εἶναι τά κοινά ιδιώματα τῆς Ἀγίας Τριάδος; Ἡ θεότητα, ἡ οὐσία, ἡ δόξα, ἡ βασιλεία, ἡ ἐνέργεια, τό ἄκτιστον, τό ἀναρχον, τό αἰδίδιον, κ.ο.κ. ὅσα δηλαδή λέγονται γύρω ἀπό τήν οὐσία, εἶναι κοινά καί στά τρία πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Τά ἀκοινωνήτα εἶναι ὅτι ὁ Πατήρ εἶναι πάντοτε Πατήρ καί οὐδέποτε μετατρέπεται εἰς τήν ὑπόστασιν τοῦ Λόγου, οὔτε ὁ Λόγος γίνεται Πατήρ, οὔτε ὁ Πατήρ γίνεται Πνεῦμα, οὔτε τό Πνεῦμα γίνεται Πατήρ. Ὁ Πατήρ εἶναι

αἷτιος* τοῦ Λόγου, γεννᾷ τόν Λόγον καί ἐκπορεύει τό Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτά εἶναι τά ἀκοινωνήτα ὑποστατικά ιδιώματα τῆς Ἀγίας Τριάδος, δηλαδή εἶναι ξεχωριστές ιδιότητες τῶν τριῶν προσώπων. Οἱ Φράγχοι συγχώνευσαν τά κοινά καί τά ἀκοινωνήτα λέγοντας ὅτι ὅλα εἶναι κοινά στήν Ἀγία Τριάδα καί ἀπό αὐτό ἔβγαλαν τήν αἵρεση τοῦ «Filioque», ἀφοῦ ἐταύτισαν τήν ἐνέργεια (παρερμηνεύοντας τήν ἐρμηνεία τοῦ Ἀγίου Ἀμβροσίου) μέ τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ καί μέ τόν τρόπο αὐτό ἔγινε σύγχυσις τῶν ὑποστατικῶν ιδιωμάτων. Εἶναι λεπτό αὐτό τό σημεῖο, ἀλλά ἔτσι ἀνέτρεψαν ὅλη τήν δομή τοῦ δόγματος τῆς Ἀγίας Τριάδος. Καί γι' αὐτό λέγουν ὅτι εἶναι κοινά καί τά ἀκοινωνήτα. Πιστεύουν ὅτι ὅλα εἶναι κοινά μέσα στήν Ἀγία Τριάδα, ὅτι δέν ὑπάρχουν ἀκοινωνήτα ὑποστατικά ιδιώματα. Γι' αὐτό λέγουν ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ (Filioque), διότι κατ' αὐτούς ἔχει κοινή ὑποστατική ιδιότητα ὁ Λόγος μέ τόν Πατέρα καί φθάνουν μάλιστα στό σημεῖο νά παρουσιάζουν τό Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖον εἶναι βέβαια ἄκρως βλάσφημο καί αἰρετικό. Μέ τήν διδασκαλία αὐτή εἰσάγεται ἡ δυαρχία μέσα στήν Ἀγία Τριάδα ἐνῶ ὑπάρχει μοναρχία. Ἡ πηγὴ τῶν ὑποστάσεων μέσα στήν Ἀγία Τριάδα εἶναι μόνον ὁ Πατήρ· ὁ Πατήρ γεννᾷ τόν Λόγον καί ἐκπορεύει τό Ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτό εἶναι συγκεκριμένο, βασικό, καί θεμελιώδες δόγμα τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί γνώρισμα τῆς Ὀρθοδόξου ἐμπειρίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅποιος διδάσκει ἀλλότρια εἶναι ἀποκεκομμένος τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, διότι περιγράφει ἀλλότριον καί ἀνύπαρκτον θεόν.

Ὁ ἀπόλυτος προορισμός

Μέσα σέ ὅλες τίς αἵρέσεις τους, δέχονται καί τόν ἀπόλυτο προορισμό, ὅτι δηλαδή ὁ Θεός διαλέγει, ξεχωρίζει καί προορίζει ὀρισμένες φυλές. Καί αὐτή ἦταν καθαρὴ τευτονοφραγική διδασκαλία πού διείσδυσε στήν Δυτική Εὐρώπη καί δυστυχῶς υἱοθετήθηκε ἀπό τοὺς Φράγκους καί προωθήθηκε διὰ μέσου τοῦ παπικοῦ θρόνου. Δέχθηκαν τόν ἀπό-

* Εἰς τό φυλλάδιον τό ὁποῖον ἐκυκλοφόρησεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆν ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα ὑπὸ τόν τίτλον «Ἡ ἀλήθεια διὰ τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα» (ἀπ' ὅπου ἀντεγράφη καί ὁ λόγος αὐτός τοῦ Σεβασμιωτάτου) ἀντὶ τῆς ὀρθῆς λέξεως «αἷτιος» ἐγράφη ἡ λέξις «αἰτιατός», ἡ ὁποία εἶναι δογματικῶς ἐσφαλμένη. Πρόκει-ται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους καί ζητοῦμε συγγνώμη.

λυτον προορισμόν ἔστω καί κατὰ τό ἥμισυ, ἀφοῦ δέχονται ὅτι ὑπάρχει ἡ εὐγενική φυλή, ἡ φυλή, ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν καί ἐξεχώρισαν τόν κόσμον στήν τάξη τῶν εὐγενῶν καί στήν τάξη τῶν ὑποτελῶν. Αὕτη εἶναι ἡ βάση τοῦ φεουδαρχισμοῦ καί στήν συνέχεια ἀπό ἐκεῖ ἐγεννήθη ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτερότητας τῆς Ἀρείας φυλῆς τοῦ Χίτλερ, κ.ο.κ.

Διαστρέβλωσαν τήν ἀλήθεια ἀκόμη γύρω ἀπό τήν ἱστορία τῆς λεγομένης Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἔχοντας φοβερό μῖσος κατὰ τῶν Ρωμαίων, οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ φυσικοὶ διάδοχοι τοῦ Ἀλεξάνδρου καί τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων αὐτοκρατόρων καί τῆς ἐλληνορωμαϊκῆς σοφίας. Αὐτό ὅμως εἶναι ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν θεμάτων, πρᾶγμα τό ὅποιο δέν εἶναι τοῦ παρόντος.

Νοσηρός Χριστιανισμός

Ἄπασις ἡ ἐκπροσωπεῖ ἕνα νοσηρό Χριστιανισμό, ὁ ὅποιος φιλοσοφεῖ πλέον, δέν θεραπεύει. Βάσει αὐτῆς τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας, εἰσάγεται καί ἡ ἔννοια τῆς θείας ὀργῆς καί τῆς θείας ἱκανοποιήσεως κατὰ αἰρετικό τρόπο. Διότι ὅλα μέσα στήν ὀρθοδοξία ἔχουν τό νόημά τους, ἐνῶ μέσα στήν αἵρεση ἀλλοιοῦνται, ἔχουν ἄλλο χαρακτήρα. Ὅλα μέσα στό χῶρο τῆς φραγκολατινικῆς δεισιδαιμονίας γίνονται γιά νά ἱκανοποιήσουν ἤδη τήν τρωθεῖσαν θεῖαν ὀργήν. Ὁ Χριστός, κατ' αὐτούς, δέν σταυρώνεται γιά νά καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, νά λύσῃ τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, καί νά φέρῃ τήν χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στήν ἀνθρωπότητα διά τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ Χριστός, κατὰ τοὺς Φράγκους, σταυρώνεται γιά νά ἱκανοποιήσῃ τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ Πατρός. Αὕτη εἶναι ἡ αἰρετική διδασκαλία περί ἱκανοποιήσεως τῆς θείας ὀργῆς καί ἡ παρερμηνεία τῶν χωρίων τῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Κατ' αὐτήν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔνοχος ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί πρέπει νά ἱκανοποιηθεῖ ἡ ὀργήν τοῦ Θεοῦ γιά νά ἀπαλλαχθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἐνοχοποιόν κατάστασίν του ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐπομένως, κατὰ τοὺς παπικούς, ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δέν ἦταν ἡ λύτρωση ἀπό τόν διάβολο καί ἀπό τόν θάνατο, ἀλλά ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό! Ἡ πεπλανημένη αὕτη διδασκαλία περί ἱκανοποιήσεως τῆς θείας ὀργῆς εἶναι ἡ βάση τῆς φραγκολατινικῆς θεολογίας ἀλλά καί γενικώτερα τῶν προτεσταντικῶν ἐκκλησιῶν. Αὕτη ἡ φοβερή καί ἀρρωστη-

μένη αἵρεσις ἐκπροσωπεῖται ἀπό τόν σύγχρονο Πάπα τῆς Ρώμης, ὁ ὅποιος πέρα ὡς πέρα ὑπερθεματίζει τήν ἀρρωστημένη αὕτη διδασκαλία, ἡ ὁποία ἔχει ἐπιφέρει τόσα δεινά στήν ἀνθρωπότητα καί τελικά ἔχει ταλαιπωρήσῃ τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν γνωρίζει ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον εἶναι ἀμείωτη καί ὅτι ὁ Θεός ἀγιάζει καί καθαρίζει καί φωτίζει τόν ἄνθρωπον.

Τό καθαρτήριο («πουργατόριο»)

Στή συνέχεια οἱ Φράγκοι ἐκήρυξαν τήν αἵρεση τοῦ πουργατορίου (καθαρτηρίου) πυρός, κατὰ τήν ὁποία οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων ταλαιπωροῦνται μέσα σ' ἕνα κτιστό πῦρ τό ὅποιο ἱκανοποιεῖ τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἁμαρτίες γιά τίς ὁποῖες ἤδη ἔλαβαν ἄφεση οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά γιά νά ἱκανοποιηθεῖ ἡ ὀργήν καί ἡ τρωθεῖσα ὀργήν καί δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ πρέπει νά βασανιστοῦν οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων μέσα στό πουργατόριο πῦρ.

Οἱ παπικοὶ διαίρου τήν Θεολογίαν σκοπίμως

Προχωροῦμε σέ ἄλλες αἱρέσεις ἐπάνω στά κύρια δογματικά ζητήματα. Τό φοβερό εἶναι ὅτι οἱ φραγκολατίνοι ξεχωρίζουν τήν θεολογία σέ βιβλική, σέ δογματική, σέ καινοδιαθηκική, σέ παλαιδιαθηκική θεολογία κ.ἄ., ἐνῶ ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἐνιαία καί ἅπτεται τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ἔννοια τῆς ἀποθεραπείας του. Στήν Παλαιά Διαθήκη θά δοῦμε ὅτι οἱ Λατίνοι αἰρετίζουν στό ἐξῆς σημεῖο. Δέν δέχονται ὅτι ὁ μεγάλῃς βουλῆς ἄγγελος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν ὁ Θεός τῆς Καινῆς Διαθήκης, δηλαδή δέν δέχονται ὅτι ἐγένετο ἡ ἀποκάλυψις τῆς Ἀγίας Τριάδος στήν Π.Δ. καί ὁ Θεός ὠμίλει διά τοῦ Λόγου αὐτοῦ στοὺς Προφῆτες. Γι' αὐτό καί οἱ Πατέρες τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας διακηρύττουν ὅτι «οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐκήρυξαν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἔλαμψεν». Οἱ Προφῆται καί οἱ Ἀπόστολοι εἶδαν τόν κοινόν Θεόν, οἱ Προφῆται εἶδαν τόν Θεόν-Λόγον ἄσαρκον, οἱ Ἀπόστολοι «ἐν σαρκί παραγενόμενον».

Ἡ «Ἱερά» Ἐξέτασις

Ἡ ὅλη δομή τῆς σωτηριολογίας τῶν Λατίνων εἶναι τελείως ἀντίθετη πρὸς τήν θεολογία τῶν Ὀρθοδόξων. Ἡ ἀρρωστημένη αὕτη θεολογία

ἐγέννησε ὅλα τὰ δεινὰ στήν ἀνθρωπότητα. Μὲ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση εἶδαμε τοὺς Φράγκους νὰ καίουν, νὰ ταλαιπωροῦν καὶ νὰ βασανίζουν χιλιάδες χιλιάδων χριστιανούς στήν Δύση μέ τὴν κατηγορία δῆθεν ὅτι εἶναι αἰρετικοί, ἐπειδὴ δέν συμφωνοῦσαν μέ τόν φεουδαρχισμό τοῦ λατινισμοῦ. Στή συνέχεια εἶδαμε τίς σταυροφορίες, τό τάγμα τῶν Ἱησουϊτῶν καὶ τόσα ἄλλα δεινὰ, τὰ ὅποια ἐπέφεραν ὅλη αὐτή τὴν νοσηρή κατάσταση.

Ἀπαρίθμηση τῶν αἱρέσεων τοῦ παπισμοῦ

Γιὰ νὰ τὰ ἀπαριθμήσουμε κάπως πιό εὐκόλα τὰ πράγματα, βλέπουμε ὅτι ἔχουμε ἀπό τὴν μιὰ τὴν κατάργηση τοῦ δόγματος τῆς Ἁγίας Τριάδος: τὴν σύγχυση τῶν κοινῶν καὶ ἀκοινωνήτων ιδιωμάτων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καὶ τὴν ἄρνηση τῆς ὑπάρξεως τῆς φυσικῆς δόξης τοῦ Θεοῦ (ὁ Θεός δέν ἔχει κατ' αὐτοὺς φυσικὴ ἄκτιστη ἐνέργεια, ἀλλὰ ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται μέ τὴν ἐνέργειά Του). Αὐτὰ ὅλα καταλήγουν στή γνωστὴ αἵρεση τοῦ Filioque, δηλ. τὴν αἰρετικὴ προσθήκη στοῦ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Αὐτὰ ὡς πρὸς τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐχουμε ἀκόμη τὴν κατάργηση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας μέ τὴν εἰσαγωγή τῶν ἀζύμων, τὴν κατάργηση τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος, τὴν κατάργηση τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων καὶ τὴν εἰσαγωγή τῶν ἀγαλμάτων καὶ μουσικῶν ὀργάνων στοὺς ναοὺς, τὴν πέρα ὡς πέρα δαιμονιώδη διδασκαλία, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πάπα ὑπάρχει ἡ ἀντιπροσώπευσις τῆς θεότητος ἐπὶ τῆς γῆς, πρᾶγμα τό ὅποτον ἀπᾶδει εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν, (διότι ὁ κάθε ἐπίσκοπος εἶναι τύπος καὶ εἰκὼν Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς). Τό ἀλάθητο τοῦ πάπα ἀπορρέει πάλι ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονικὴ τοποθέτηση τῶν λατίνων ἐπάνω στὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν κατάργηση τοῦ ὀρθοδόξου τρόπου βαπτίσματος, τὴν αἰρετικὴ διδασκαλία περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος μέ αἰρετικὴ ἔννοια, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κληρονομεῖ τὴν ἐνοχὴ τῶν πρωτοπλάστων καὶ ὄχι τὴν πεπτωκυῖα φύση τῶν πρωτοπλάστων καὶ συνεπῶς βρίσκεται ἐνοχὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, κ.ἄ.

Καταδίκη παπικῶν πλανῶν

Οἱ αἱρέσεις αὐτές βρῆκαν τὴν καταδίκη τους στό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας πού προσετέθη στίς ἀποφάσεις τῆς Ἀγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συ-

νόδου εἰς τὰ κεφάλαια κατὰ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου, καὶ βλέπουμε ἐκεῖ νὰ λέγεται καὶ νὰ ἀναφέρεται στό πρῶτο κεφάλαιο ἐναντίον τοῦ λατινισμοῦ «...Τοῖς αὐτοῖς φρονοῦσι καὶ λέγουσι τό λάμπον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς θείας Αὐτοῦ Μεταμορφώσεως φῶς ποτέ μέν εἶναι ἴνδαλμα καὶ κτίσμα καὶ φάσμα ἐπὶ βραχὺ φανέν καὶ διαλυθέν παραχρήμα, ποτέ δέ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ ὡς εἰς αὐτὰ τὰ ἐναντιώτατα φρενοβλαβῶς καὶ ἀδύνατα παντελῶς ἑαυτοὺς περιπίπτουσιν καὶ τοῦτο μέν τοῦ Ἀρείου μαινομένης μανίας εἰς κτιστά καὶ ἄκτιστα τὴν μίαν θεότητα καὶ τόν ἕνα Θεόν κατατέμνοντος».

Ἐπὶ τῆς αἱρέσεως αὐτῆς καταδικάζονται οἱ λατῖνοι ὡς ἄρειανοί, ἀφοῦ λέγει ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις ὅτι ἔχουν τὴν μανίαν τοῦ Ἀρείου: «τὴν τοῦ Ἀρείου μαινομένης μανίας εἰς κτιστά καὶ ἄκτιστα τὴν μίαν Θεότητα καὶ τόν ἕνα Θεόν κατατέμνοντος», καταδικάζονται ὡς μασσαλιανοί ἀφοῦ συμφύρουν τὴν θεῖαν οὐσίαν καὶ τὴν λέγουν ὁρατὴν, ἐπίσης στοὺς ὑπόλοιπους ἀναθεματισμούς καταδικάζονται ὡς σαβελλιανοί, ἐπειδὴ συνταυτίζουν τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ Σαβέλλιος ἔκανε σύγχυση τῶν ὑποστάσεων καὶ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἔτσι τώρα καὶ οἱ φραγκολατῖνοι ταυτίζουν τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ αἵρεση αὐτὴ ὁδηγεῖ εἰς τόν ἄκρατον Βαρλααμιτισμό ὁ ὁποῖος, ἐπαναλαμβάνουμε, μετατρέπει τὴν ἐμπειρικὴ θεολογία σὲ μεταφυσικὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ἀποθεραπευτικὴ ἀγωγή σὲ μία νοσηρὰ δεισιδαιμονικὴ νοοτροπία, ἡ ὁποία δέν ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο πνευματικά, παρὰ μόνον στήν μυθολογία καὶ στήν ὑποδούλωση σ' ἕνα φαντασιώδη καὶ ἀνύπαρκτο θεό, ὁ ὁποῖος περιγράφεται σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ λατινισμοῦ νὰ ἔχει κτιστὴ δόξαν, γι' αὐτό καὶ ὁ παράδεισος τῶν λατίνων εἶναι κτίσμα καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ θεωρεῖται κτιστὴ καὶ δημιουργοῦν τό ἀνύπαρκτον πουργατόριον ὅπου ἐκεῖ μέσα θά βασανίζεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἱκανοποιηθεῖ ἡ τρωθεῖσα δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι ἔχουμε τὴν αἵρεσι περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς θείας ὀργῆς, ἡ ὁποία συνδέεται μέ τὴν αἰρετικὴ διδασκαλία τῶν λατίνων περὶ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ὅπου ὁ ἄνθρωπος γεννιέται μέ τὴν ἐνοχὴ τῶν πρωτοπλάστων μέσα του καὶ αὐτὴ ἡ ἐνοχὴ ἐξαλείφεται μέ τό βάπτισμα καὶ οὕτω πῶς ὁ ἄνθρωπος παύει νὰ ὀργίζει τόν Θεόν. Εἶναι οἱ βασικὲς τοποθετήσεις τοῦ Βαρλαάμ καὶ τοῦ Ἀκινδύνου ἐπὶ τῆς σωτηριολογίας-Τριαδολογίας.

Πιο πάνω είπαμε ότι κατήγγησαν τόν ὀρθόδοξο τρόπο τελéseως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δέν λησμονοῦμε ὅτι γιά τούς λατίνους ἡ κάθε θεία Εὐχαριστία δέν εἶναι προέκταση τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλὰ μιά θυσία ἡ ὁποία γίνεται ἀπό τόν «νέο Χριστό», ὁ ὁποῖος εἶναι (κατ' αὐτούς) ὁ κάθε λατῖνος ἱερεὺς καί ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Ὁ λατῖνος ἱερεὺς δέν μεσιτεύει εἰς τόν Θεόν, ἀλλὰ ἐπέχει τύπον Χριστοῦ, δηλαδή *Persona Cristi*, ὅπως λέγουν αὐτοί καί γι' αὐτό δέν ὑπάρχει ἡ εὐχή τῆς ἐπικλήσεως καί μετουσιώσεως, παρά ὁ ἱερεὺς μέ τό «λάβετε φάγετε, πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες», ὡς νέος Χριστός τελεῖ τήν νέα Θεία Εὐχαριστία. Ἡ Θεία Εὐχαριστία γίνεται καί πάλι γιά νά ἱκανοποιήσει τήν τρωθεῖσα δῆθεν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί ὅχι ὡς προέκταση τῆς σταυρικῆς θυσίας καί Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας εἰς ἐξίλασμόν τῶν ἁμαρτιῶν μας καί εἰς τό νά ἐνοικήσῃ εἰς τὰς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός Λόγος. Ἔχουν αἰρετική δηλαδή ἀντίληψη περί τῆς ἱερωσύνης, γι' αὐτό καί στήν λατινική ἐκκλησία ὁ ἱερεὺς δέν λέγει «ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει σέ συγκεχωρημένον», ἀλλὰ «ἐγώ σέ συγχωρῶ», «ἐγώ σέ βαπτίζω», «ἐγώ σέ ἐξορκίζω», «ἐγώ σέ ἀναθεματίζω», «*egote baptizo, egote exorcizo, egote absolvo*». Ὅλα αὐτά εἶναι αἰρετικές τοποθετήσεις ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης.

Τό φάντασμα τῆς Φάτιμα

Πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄφιν μας ὅτι ὁ σύγχρονος ποντίφηκας τῆς Ρώμης ἔχει ἀφιερῶσει τήν παποσύνη του στό φάντασμα-δαιμόνιο πού παρουσιάστηκε στήν Φάτιμα. Γράφουμε «φάντασμα-δαιμόνιο», διότι ὅλες οἱ ὀπτασίες τῶν λατίνων ἔχουν δαιμονικό χαρακτήρα. Οἱ πατέρες μᾶς διδάσκουν ὅτι ἐάν τό φῶς πού παρουσιάζεται καί ἀποκαλύπτεται στόν ἐν ἐκστάσει ὄντα ἄνθρωπον (καί ἡ ὁποία ἐκστασις αὐτή καθ' ἑαυτή εἶναι κατάστασις δαιμονική), ἀλλ' ἐάν τό φῶς εἶναι παρυφιστάμενον καί περιγραφτόν, προήρχετο ἀπό δαιμονική ἐνέργεια γιατί εἶναι περιγραφτόν καί παρυφιστάμενον. Ὡς ἐκ τούτου τά φαντάσματα πού παρουσιάστηκαν στήν Λισσαβῶνα, στήν Φάτιμα, στήν Λούρδη, καί σέ ἄλλα σημεῖα, καθαρά ξεκάθαρα, βάσει τῆς ἐμπειρίας τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, γνωρίζουμε ὅτι πρόκειται περί δαιμονικῶν καταστάσεων. Πρέπει ἀκόμη νά γνωρίζουμε ὅτι τό δαιμόνιο τῆς Φάτιμας ἀνήγγειλε στοὺς λατίνους ὅτι θά πρέ-

πει νά προσεύχονται γιά τήν μεταστροφή τῆς Ρωσίας ἀπό τήν ὀρθοδοξία στόν λατινισμό. Καί ὁ σύγχρονος Πάπας ἔχει υἱοθετήσῃ αὐτό τό μήνυμα τῆς Φάτιμας καί γι' αὐτό ἔρχεται στήν Ἑλλάδα καί γι' αὐτό θέλει νά πάει στήν Ρωσία διότι πιστεύει ἀπόλυτα ὅτι εἶναι ἐκπρόσωπος αὐτῆς τῆς δεισιδαιμονίας, ἡ ὁποία πλέον ἔχει πάρει παγκόσμιον χαρακτήρα καί ταλαιπωρεῖ τήν ἀνθρωπότητα γιά αἰῶνες τώρα.

Συγχωροχάρτια

Θά τό τονίσουμε αὐτό καί θά ἔχουμε ὑπ' ὄφιν μας ὅτι αὐτός ὁ πάπας πέρυσι μέ τό «πάγχρυσον ἰωβηλαῖον» τό ὁποῖον ἐπιτελοῦσε, ἐξαπέστειλε σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα τίς «*indulgentias*» δηλαδή τά συγχωροχάρτια. Ἐάν ἐπήγαινε κανεῖς νά προσκυνήσει τό Βατικανό, ἐκεῖ θά εὑρίσκε τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Τί εἶναι αὐτή ἡ ἔννοια; Δέν εἶναι ἡ ἄφεσις ὅπως τήν νομίζουμε ἐμεῖς. Ὁ πάπας θεωρεῖ ἔχει τό δικαίωμα νά πάρει μία ψυχὴ μέσα ἀπό τό πουργατόριον καί μέ τήν ἰδικήν του τήν ἄφεσιν νά ἱκανοποιήσει τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάσσεται τοῦ πουργατορίου πυρός. Γι' αὐτό ἔτρεχαν οἱ Λατίνοι νά πᾶνε στήν Ρώμη, νά ἀρπάξουν αὐτό τό συγχωροχάρτι καί νά γλυτώσουν ἀπό τό πουργατόριον μετά θάνατον...

Αὐτά καί πλεῖστα ἄλλα διδάσκει ἡ δεισιδαιμονία τοῦ λατινισμοῦ. Τό πιό φρικῶδες ἀπ' ὅλα ὅμως, εἶναι τό ὅτι ὑπάρχουν «ἡμέτεροι ὀρθόδοξοι», οἰκουμενισταί νεοημερολογῖται, οἱ ὁποῖοι πρεσβεύουν ὅτι ὁ Πάπας παρά τό ὅτι νοσεῖ τήν αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Μασσαλιανισμοῦ καί τοῦ Σαββελιανισμοῦ καί τίς ὑπόλοιπες αἵρέσεις, εἶναι ἀποστολικός διάδοχος καί ὅτι Ὁρθόδοξοι καί λατίνοι ἔχουν κοινή ἀποστολική διαδοχή. Κακῶς λέγονται Ρωμαιοκαθολικοί, διότι οὔτε Ρωμαῖοι εἶναι, οὔτε Καθολικοί· εἶναι οἱ προαιώνιοι ἐχθροὶ τῆς Ρωμιοσύνης καί τοῦ ἔθνους, διέστρεψαν τήν ἱστορία μας, τό γένος μας, τίς ἱστορικές προσβάσεις μας καί ὁ λατινισμός σήμερα βρίσκεται σέ φρικτὴ κατάσταση, ἔχει διαλυθεῖ ἡ φραγκολατινική ἐκκλησία καί ἔχει προτεσταντοποιηθεῖ. Προσπαθεῖ τώρα αὐτός ὁ ποντίφηκας νά περिसώσει ὅ,τι εἶναι δυνατόν καί θέλει νά συμπαράσῃ τοὺς Ὁρθόδοξους σέ μία βεβιασμένη ἐνότητα καί νά ἀποκτήσουν αὐτό τό κοινόν ποτήριον τό ὁποῖον ποθοῦν, γιά νά μποροῦν καί οἱ μέν νά «σωθοῦν», καί οἱ ὀρθόδοξοι νά ὑποδουλωθοῦν.

Ἡ Οὐνία ὁ κ. Χριστόδουλος καὶ ἡ ἱεραρχία του

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου

Ὁ Πάπας, μετὰ τὴν ὀριστική ἀποκοπή του ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ 1054, παραμένει ἀμετανόητος στὶς αἱρέσεις του, ὑποστηρίζει ὅτι αὐτός ἔχει τὴν ἀλήθεια καὶ ἐπιδιώκει μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο δῆθεν νὰ ἐπαναφέρει σὲ αὐτὴν τὴν «ἀλήθεια», ὅλους τοὺς λαούς, ἐνῶ πραγματικός σκοπός του εἶναι νὰ τοὺς ὑποτάξει ὑπὸ τὴν ἐξουσία του.

Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριότερα μέσα πού χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν ὑλοποίηση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ εἶναι ἡ Οὐνία, ἡ ὁποία μὲ πολλοὺς τρόπους προωθεῖ τὰ ἱμπεριαλιστικά σχέδια τοῦ παπισμοῦ.

Ἡ γένεση τῆς Οὐνίας τοποθετεῖται κατ' ἄλλους τὸ 1215 στὴν Φράγκικη Σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ καὶ κατ' ἄλλους τὸ 1254 ἐπὶ Φράγκου Πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ Δ', ἐνῶ ἡ ἐπισημοποίησή της ἔγινε τὸ 1438-1439 στὴν Σύνοδο τῆς Φεράρας - Φλωρεντίας.

Οἱ Οὐνίτες ἐμφανίσθηκαν γιὰ πρώτη φορά στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1538. Μὲ τὴν πάροδο τῶν ἐτῶν ἡ δράση τους ἔγινε ἐντονότερη καὶ ἐμφανέστερη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργηθεῖ ποιμαντικό πρόβλημα. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἐπειδὴ προεῖδε τὸν μεγάλο κίνδυνο, συνεκάλεσε Πανορθόδοξη Σύνοδο τὸ 1722, ἐπὶ πατριαρχείας Ἱερεμίου τοῦ Γ', κατεδίκασε τὴν Οὐνία καὶ ἐξέδωσε σχετική ἐγκύκλιο πρὸς ἐνημέρωση τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ. Παρόμοιες ἐγκύκλιοι ἐξεδόθησαν τὰ ἔτη: 1838, 1870, 1872, καὶ 1907. Σημειωτέον ὅτι τὴν Οὐνία κατεδίκασε καὶ ἡ ἐλληνική δικαιοσύνη τὸ 1929 μὲ ἀπόφαση Ἐφετείου καὶ τὸ 1930 μὲ ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Οὐνία σημαίνει ἔνωση καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ λέξη «Unia» (= ἔνωση < λατ. unus = ἕνας).

Μὲ τὸν ὅρο αὐτό οἱ Φράγκοι ἐννοοῦν τὴν ἔνωση ὅλων τῶν λαῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Πάπα. Ὁ Οὐνίτης ἀκολουθεῖ ἐξωτερικὰ τὸ ὀρθόδοξο τυπικὸ τῆς χώρας στὴν ὁποία διαμένει, ἐνῶ δογματικά καὶ διοικητικά εἶναι ἐνωμένος μὲ τὸν Πάπα καὶ τὸ Βατικανό. Συνήθη μέσα τὰ ὁποία χρησιμοποιεῖ ἡ Οὐνία ὑπὲρ τῆς παπικῆς προπαγάνδας εἶναι ἡ ἴδρυση καὶ συντήρηση φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ σχολείων, ἡ ἔκδοση βιβλίων, ὁ οἰκονομικός δελεασμός, κυρίως τῶν πολιτικῶν προσώπων, μὲ ἀντάλλαγμα τὴν ἀδιαφορία τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, ὥστε νὰ πραγματοποιεῖ ἀνενόχλητη τὰ σχέδιά της. Φοβερό εἶναι τὸ γεγονός ὅτι παπικοὶ κληρικοὶ ὑποδύονται τοὺς ὀρθοδόξους - ἐνδυνάμεινοι ὀρθόδοξη ἀμφίεση καὶ τελοῦν «ὀρθόδοξα μυστήρια» ὑπὸ τίς εὐλογίες, τὸν ἔλεγχο καὶ τίς ἐντολές τοῦ Βατικανοῦ.

Τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ μέσο πού χρησιμοποιεῖ ἡ Οὐνία, ὅπως τὸ ἔχει ἀποτυπώσει ἡ ἱστορία, εἶναι ἡ βία. Οἱ ἀπάνθρωπες βιαιοπραγίες μὲ τὴν συγκατάθεση καὶ τὴν ἀδιαφορία ὑπευθύνων πολιτικῶν ἀρχῶν, κυρίως στὰ ἀνατολικά κράτη, τὴν ἀνύψωσαν στὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Τὰ ἐγκλήματα τῆς ξεπερνοῦν κάθε προηγούμενο σὲ ἐπινόηση καὶ ἐφευρετικότητα.

Τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα μας στὴν σημερινὴ ἐποχὴ δὲν εἶναι ὁ αἱρετικός Πάπας, ὅσο εἶναι οἱ λατινόφρονες ὀρθόδοξοι οἱ ὁποῖοι οὔτε λίγο οὔτε πολὺ θεωροῦν τὸν παπισμὸ ὡς ἰσάξιο, ἰσοβάθμιο, ἀναπόσπαστο τμῆμα τῆς Χριστιανοσύνης καὶ ὅτι ὑπάρχει σωτηρία μέσα σέ ὅλα αὐτὰ τὰ συστήματα. Ἀσφαλῶς ἔχουν υἱοθετήσει τὴν λατινικὴ ἀντίληψη περὶ σωτηρίας, ἀφοῦ ἔχουν υἱοθετήσει καὶ τὴν λατινικὴ ἀντίληψη περὶ ἱκανοποιήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφοῦ δέχονται ὅτι αὐτοὶ οἱ αἱρετικοί, ὁ Πάπας δηλαδή καὶ οἱ ὁπαδοί του (ὁ Βαρλαάμ, ὁ Ἀκίνδυνος καὶ οἱ ὁπαδοί τους πού καταδικάστηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία) εἶναι ἀποστολικοὶ διάδοχοι. Εἶναι αἵρεσις αὐτὸ χειρότερα τῆς λατινικῆς διότι ἐμπερικλείει μέσα του τεράστιους κινδύνους

γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Γένος. Οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, εἶναι ἀκόλουθοι τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, Φωτίου τοῦ Μεγάλου, καὶ τῶν ὑπολοίπων μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀπορρίπτουν τὸν ἐκφραστή τοῦ λατινισμοῦ Πάπα.

Μακριὰ ἀπὸ τὸν φραγκολατινισμό, μακριὰ ἀπὸ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης. Αὐτός θὰ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ κατὰ τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό. Ἄς ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὸν πρόδρομο αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου πού μᾶς παρουσιάζει ἕναν ἀνύπαρκτο Χριστό, ἕνα ἀνύπαρκτο Εὐαγγέλιο, μία ἀνύπαρκτη σωτηρία.

(Ὁμιλία ἀπὸ στήθους τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Ἀμερικῆς κ.κ. Παύλου εἰς Ἀμερικὴν, ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τοῦ Πάπα)

Μπορούμε νά αναφέρουμε πολλά παραδείγματα από τό πρόσφατο παρελθόν. Οί Ουνίτες έκαναν κατάληψη σέ όρθοδόξους ναούς, κακοποιούσαν τούς ιερείς θάναυσα καί τούς σκότωναν, έκαναν μαρτύρια σέ όσους όρθοδόξους χριστιανούς άντιστέκονταν.

Ήσπαζαν τά χέρια καί τά πόδια, έκοβαν τούς μαστούς στίς γυναίκες, έβαζαν πάνω σέ σχάρες τά παιδιά καί τά έκαιγαν. (Έκκλ. άρ. 35 σελ. 283-4 1935).

Παρόμοια γεγονότα διαδραματίστηκαν τό 1968 στήν Τσεχοσλοβακία. Ή ειρωνεία ήταν ότι τήν στιγμή πού γίνονταν οί σφαγές σέ όμόδοξη χώρα, ό Οικουμενικός Πατριάρχης Άθιναγόρας ύποδεχόταν τόν Πάπα μέ άδελφικούς έναγκαλισμούς, προφανώς γιά νά δείξει τήν «χριστιανική άγάπη» καί «φιλοξενία» στόν Πάπα καί στήν Δύση, όπως έπιδιώκει καί σήμερα ό Άρχιεπίσκοπος τής κρατούσης έκκλησίας κ. Χριστόδουλος.

Ή ένέργεια του τότε Οίκ. Πατριάρχου Άθιναγόρα νά δεχθεί τόν Πάπα ένώ ταυτόχρονα, σφάζονταν από τούς Ουνίτες όρθοδόξοι, δέν είναι τίποτε άλλο παρά άμνηστία τών έγκλημάτων του Πάπα καί του Βατικανού μέσω τής Ουνίας. Οί άνθρωποι οί όποιοι άμνηστεύουν τόσο εύκολα τέτοιου είδους έγκλήματα δέν μπορούν παρά νά χαρακτηρισθουν πρόσωπα πού ζημιώνουν τήν Έκκλησία καί τό έθνος μας έξυπηρετώντας καί προωθώντας τά σχέδια του Βατικανού.

Ο ρόλος του Άρχιεπισκόπου τής κρατούσης Έκκλησίας κ. Χριστοδούλου στήν έπίσκεψη του Πάπα είναι άρκετά ύποκριτικός. Ύποκρίνεται στόν έλληνικό λαό, λέγοντας ότι βρέθηκε πρό τελεσμένων γεγονότων διότι ό Πάπας προσκλήθηκε ως άρχηγός κράτους από τόν Πρόεδρο τής Δημοκρατίας. Ίσχυρίζεται μάλιστα ότι όχι μόνο ό ίδιος δέν ρωτήθηκε αλλά ούτε καν ένημερώθηκε από τόν Πρόεδρο τής Δημοκρατίας. Αυτό είναι άναληθές, διότι ό κ. Στεφανόπουλος σέ άπαντητική του έπιστολή τήν 30ήν Μαρτίου 2001 ή όποία άφορα στό έρώτημα του χριστιανικού συλλόγου «Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς» Χαλκίδος, γιατί δέν ένημερώθηκε ή Έκκλησία, έδωσε τήν εξής άπάντηση: Σέ άνακοινωθέν τής Ίερās Συνόδου τής 1ης Δεκεμβρίου 2000 λίγο πρίν τήν άναχώρηση γιά τό Βατικανό του Προέδρου τής Δημοκρατίας, ό κ. Χριστόδουλος δήλωσε ότι «δέν έχει άντίρρηση νά έλθει στήν Έλλάδα ό Πάπας» αλλά «ούτε έχει άρμοδιότητα ή Έκκλησία νά συμφωνήσει ή όχι».

Επομένως ό κ. Χριστόδουλος ήταν όχι μόνο ένήμερος καί σύμφωνος μέ τήν έπίσκεψη του Πάπα στήν Έλλάδα αλλά καί προετοίμασε τήν ύπο-

δοχή του. Ο κ. Χριστόδουλος κάνει ένα πολύ μεγάλο λάθος. Ύποτιμά τήν νοημοσύνη του Όρθοδόξου Έλληνα άψηφώντας τό ρωμαίικο φιλότιμό του καί τήν ιστορική του μνήμη.

Ο Έλληνας μπορεί νά προβεί σέ παραχωρήσεις γιά τό κοινό καλό αλλά ποτέ δέν προδίδει τόν συνάνθρωπο, τό έθνος καί τήν πίστη του. Επομένως ό κ. Χριστόδουλος μέ τήν ένέργειά του αυτή: α) Ψεύδεται έναντι του έλληνικού λαού ύποστηρίζοντας ότι δέν ήξερε τίποτα γιά τήν έπίσκεψη του Πάπα στήν Έλλάδα. β) Προδίδει τό έθνος, διότι άμνηστεύει όλα τά έγκλήματα τής Ουνίας - πού μέχρι σήμερα δέν έχουν σταματήσει - ύποδεχόμενος τόν έμπνευστή καί δημιουργό της. γ) Προδίδει τήν πίστη τών άγίων Πατέρων, διότι από τό 1054 μέχρι σήμερα είναι ό πρώτος πού ύποδέχεται αίρετικό Πάπα στήν Έλλάδα.

Σήμερα έμείς, οί παλαιοημερολογίτες, έπιβεβαιώνουμε ότι οί παπουδες μας τό 1924 μίλησαν προφητικώς. Είπαν ότι ή άλλαγή του ήμερολογίου έχει σκοπό νά «φραγκέψει» τήν όρθόδοξη συνείδηση σιγά-σιγά, μέ άποτέλεσμα νά προκαλέσει ιστορική άμνησία, πνευματική άδιαφορία στόν όρθόδοξο λαό ώστε νά άγνοεί στοιχειώδη θέματα τής πίστεως. Εκεί έφτασε καί ή κρατούσα έκκλησία μέ άρχηγό της τόν κ. Χριστόδουλο. Σήμερα ή ιεραρχία του, πλήν έλαχίστων εξαιρέσεων, πιστεύει ότι ό Πάπας έχει άποστολική διαδοχή, είναι Έκκλησία καί τελεί κανονικά μυστήρια.

Οί Πατέρες τής Έκκλησίας λένε ακριβώς τό άντίθετο: ό άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός «τόν πάπα νά καταρᾶσθε διότι αυτός θά είναι ή αίτία του κακού», ό άγιος Μάρκος Έφέσου ό Εύγενικός «φεύγετε τούς παπικούς, ως φεύγει τίς από όφως». Εκεί έφτασε ή ιεραρχία, νά πιστεύουν τά άντίθετα από αυτά πού μās παρέδωσαν οί άγιοι Πατέρες.

Άς παρακαλέσουμε τόν φιλεύσπλαγχο Θεό νά μακροθυμεί έναντι τών άμαρτιών μας, νά στηρίζει τήν Έκκλησία μας καί τόν προκαθήμενο αυτής τόν κ. Χρυσόστομο τόν Β', νά ποδηγετεί άπλανώς πρός τήν σωτηρία τό εκλεκτό ποίμνιο του Χριστού καί νά φωτίζει όλον τόν κληρο νά τηρεί τά δόγματα τής Έκκλησίας ακραιφνώς.

Γιά δέ τόν Άρχιεπίσκοπο τής κρατούσης έκκλησίας κ. Χριστόδουλο καί τήν ιεραρχία του νά ευχηθούμε καλή μετάνοια μέ καρπούς σωτηρίας, ύπενθυμίζοντας ότι, όσοι πιστεύουν ότι ό Πάπας έχει άποστολική διαδοχή, είναι Έκκλησία, καί τελεί κανονικώς μυστήρια, βρίσκονται εκτός τής κιβωτού τής σωτηρίας, εκτός Έκκλησίας.

ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀπεφάσισε, ἀντί ἄλλης ἐκδηλώσεως διαμαρτυρίας, τὴν ὀργάνωσιν λατρευτικῆς Συνάξεως εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Παρασκευῆς περιοχῆς Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα εἰς τὴν Ἀθήνα. Ἡ ἐκλογή τοῦ χώρου αὐτοῦ ἐγένετο λόγῳ τῆς σχετικῆς γειτνιάσεώς του μετὰ τοῦ χώρου τῆς Πνύκας, ὅπου ὁ Πάπας θὰ προσήρχετο διὰ τὸ προσκύνημά του (δηλαδή νὰ προσκυνηθῇ ὑπὸ τῶν νεοημερολογιτῶν). Οὕτω, λοιπόν, τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς 21ης Ἀπριλίου/4ης Μαΐου, ἐνῶ οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν (τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ τῶν Ἱ. Μονῶν τοῦ Γ.Ο.Χ.) τῆς χώρας ἔσειον πενθίμως καὶ αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον μεσίσριοι εἰς ἔνδειξιν πένθους, ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχ/πον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομον προῖστατο λατρευτικῆς συνάξεως, ἀναπέμπουσα ἰκεσίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἵνα μὴ παροργισθῇ ἀπὸ τὸ διαπραττόμενον ἀνοσιούργημα.

Ἡ ὅλη τελετὴ ἤρξατο περὶ ὥραν 6.00 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς 21-5/4-5-2001, εὐθύς ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχ/που Ἀθηνῶν. Προλογίσαντος καταλλήλως τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου, ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τοῦ μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν ὁποίαν συνέψαλλε ἅπαν τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐψάλλησαν τροπάρια ἐκ τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Μ. Φωτίου, Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Πα-

λαμᾶ καὶ Ἀγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ, ἀντιπαπικοῦ περιεχομένου. Τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐκδηλώσεως ἦτο ἡ ὑπὸ τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνάγνωσις ἀποσπάσματος τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ ἀπόσπασμα ἦτο ἐκ τῶν «κατὰ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου κεφαλαίων» διὰ τῶν ὁποίων καταδικάζεται ὁ Παπισμός. Τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον μέρος ἦτο ἡ ἀγωνιστικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ/του Μητρ/του Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μαξίμου.

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τῆς Ἱ. Συνόδου, συμβολικὸν μᾶλλον ἔχουσα χαρακτῆρα, σκοπὸν εἶχε τὴν μετάδοσιν τοῦ μηνύματος ὅτι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὡς ἐλεύθεροι πολῖται ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διαφωνοῦν μέ τὴν ἐπίσημον πρόσκλησιν καὶ ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα εἰς τὰ ἅγια χῶματα τῆς πατρίδος, τὴν δὲ διαφωνίαν των τὴν ἐκφράζουν οὐχὶ διὰ βιαιοπραγιῶν καὶ ταραχῶν, ἀλλὰ διὰ προσευχῶν καὶ δεήσεων πρὸς τὸν Θεόν.

Ἀξίον δὲ ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τὸ ἀκολουθῶς παρατιθέμενον κείμενον τῆς εἰδικῆς εὐχῆς ἡ ὁποία συνετάχθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου καὶ ἀνεγνώσθη κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην ἀμέσως μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος.

ΕΥΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΛΕΥΣΕΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ διὰ τὴν πολλήν σου ἀγαθότητα ἐκ προγνώσεως τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἰδιαιτέρας χάριτος καὶ τιμῆς καταξιώσας, ἔτι ἐν τῇ γῇ περιῶν σωματικῶς, προειπὼν τοῖς Ἰουδαίοις «ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρπούς αὐτῆς», προδιαγράψας οὕτω τὸ μέλλον τῆς ἐνδόξου Ἑλληνοχριστιανικῆς ἐπιδόσεως καὶ εὐλογήσας καὶ ἀναδείξας τοῦτο φωτιστικὸν τῶν Ἑθνῶν διὰ τῆς τῶν θεοσόφων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν οὐρανίου διδασκαλίας λόγοις καὶ συγγράμμασι, δι' ὧν κατεκόσμησαν τὴν Ἐκκλησίαν Σου διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων ὁμως κρίμασιν οἷς οἶδε ἡ ἀγαθότης Σου, ἡμετέρα πάντως ὑπαιτιότητι, παραχωρήσας μετὰ χιλιετίαν ἐν τῇ ἀποφράδι ταύτῃ ἡμέρᾳ χρανθῆναι καὶ σπιλωθῆναι τὸν ἅγιον τόπον ἡμῶν ἐκ τῆς τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα ἐπιβάσεως ἐν τῇ ἀγίᾳ ταύτῃ γῇ τῆς πατρίδος ἡμῶν ἔνθα ἐπάτησαν οἱ πτερωτοὶ πόδες τοῦ Θεοκῆ-

**Ἡ ἀφίξις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου
εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς**

ρυκος Παύλου, γεγονόςς ὅπερ ὡς σημεῖον κακόν διαγράφεται ἐκ τῆς συγερᾶς ἐκείνης ἀποστασίας καὶ τοῦ χωρισμοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου ἀνατολῆς, αὐτός Δέσποτα Πανάγαθε σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸν λαόν Σου, σῶσον τὴν κληρονομίαν σου ἀβλαβῇ καὶ ἀνεπηρέαστον καὶ κατέβαλε τούς βλασφήμους πολέμιους τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Ματαίωσον τάς καθ' ἡμῶν ἐπιβουλὰς τῶν ἀντικειμένων ψυχοφθόρων αἰρετικῶν καὶ κατάργησον τάς μηχανὰς τῶν μισούντων τὴν ἀγίαν σου Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν. Ἰδού γάρ τῶν αἰρετικῶν ὁ ἐσμός κατέφθειρε τὴν ἀγίαν σου ποίμνην· ἄσπονδοι πολέμιοι τῆς ἀληθείας εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγιοτόκον ἡμῶν γῆν λυμαινόμενοι τὸν τόπον τῶν σοφῶν διδασκάλων καὶ ἡρώων.

Διὰ τοῦτο Σοῦ δεόμεθα καὶ Σέ παρακαλοῦμεν συμπαραστήθῃ ἡμῖν. Ἐλθέ εἰς βοήθειαν ἡμῶν τῶν ταπεινῶν δούλων Σου, τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ «βωμῶν καὶ ἐστιῶν» καὶ πατρῶων ὀρθοδόξων θεσμῶν, τῶν τὴν Σὴν δόξαν καὶ μόνον ἀληθῶς ἐπιποθούντων καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὸν ἔπαινον τῶν Ἀγίων Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐξ ὧν παρελάβομεν τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Ρῦσαι ἡμᾶς Κύριε ἐκ τῶν μεθοδιῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων τοῦ ἀλάστορος καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ Φραγκοπαπικῶν καὶ Οὐνιτῶν καὶ πάντων τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀθέων τῶν ἀλωσάντων τὸν τόπον ἡμῶν καὶ μιαινόντων τὴν κληρονομίαν Σου.

Μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός Σου ἀφ' ἡμῶν Κύριε, καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην Σου, μηδὲ τὴν Σὴν κραταιάν βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν ἄρης ἀφ' ἡμῶν, ὅτι ἄνευ Σοῦ οὐχ ἱκανοὶ ἐσμέν νικᾶν τὰ ἀντιπίπτοντα ἡμῖν.

Φώτισον τούς πολιτικούς ἡγέτας ἡμῶν καὶ κατεύθυνον αὐτούς πρὸς τὸ πνευματικόν συμφέρον τῆς πατρίδος ἡμῶν, εἰς διαφύλαξιν τοῦ πολιτίμου θησαυροῦ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν, ἣν διέσωσαν ἀμιγῇ, πόλεμοι, αἰχμαλωσίαι, συμφοραὶ καὶ ποταμοὶ αἱμάτων μέχρις ἡμῶν.

Διασφάλισον Κύριε τὸν τιμαλφῇ τοῦτον θησαυρόν ἀνέπαφον καὶ ἀκέραιον ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ κράτει ἡμῶν, ὅπως μεταλαμπαδεύσωμεν τοῦτον φωτεινόν καὶ αὐτούσιον εἰς τάς ἐπερχομένας γενεάς, ἵνα δι' αὐτοῦ ὁδηγηθῶμεν πρὸς τὴν Σὴν εὐνοίαν καὶ ἀγάπην, βιοῦντες ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀσφαλείᾳ πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων Σου τῶν Ἀγίων.

Ὅτι Σὺ εἶ ἡ καταφυγὴ καὶ βοήθεια καὶ ἰσχύς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπωμεν τῷ Ἀνάρχῳ Πατρί, σὺν τῷ μονογενεῖ Σου Υἱῷ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 38 28 280 - Fax: 38 47 365

ΕΚΔΟΤΗΣ † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος
† Ὁ Ἀχαΐας Καλλίνικος

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Χρυσόστομος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἑτησίᾳ δραχ. 2000
Ἐξωτερικοῦ ἑτησίᾳ δολλάρια 60
Τιμὴ φύλλου δραχ. 250

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται
εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Τὴν εὐθύνη τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν
ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ συγγραφεῖς των καὶ ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε. Τηλ.: 9217 513